
Shiva Gita

श्रीशिवगीता

Document Information

Text title : Shiva Gita
File name : shivagiitaa.itx
Category : gItA, giitaa
Location : doc_giitaa
Author : Traditional (Vyasa)
Transliterated by : Sunder Hattangadi
Proofread by : Sunder Hattangadi
Description-comments : From Padma Purana
Latest update : August 28, 2021
Send corrections to : Sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

August 28, 2021

sanskritdocuments.org

Shiva Gita

श्रीशिवगीता

॥ शिव गीता ॥

अथ श्रीपद्मपुराणे उपरिभागे शिवगीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे शिवराघवसंवादे

१ शिवभक्त्युत्कर्षनिर्गुपणं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥ ४०

२ वैराग्योपदेशो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥ ४३

३ विरजादीक्षानिर्गुपणं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥ ३५

४ शिवप्रदुर्भावाभ्यः नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥ ५२

५ रामाय वरप्रदानं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥ ४९

६ विभूतियोगो नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥ ६०

७ विश्वरूपदर्शनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥ ४७

८ पिण्डोत्पत्तिकथनं नाम अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥ ७०

९ देहस्वरूपनिर्णयो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥ ५९

१० ज्ञानस्वरूपकथनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥ ६३

११ ज्ञानगत्यादिनिर्गुपणं नाम अकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥ ४५

१२ उपासनाज्ञानकूलं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥ ४२

१३ मोक्षयोगो नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥ ३८

१४ पञ्चकोशोपपादनं नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥ ४५

१५ भक्तियोगो नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥ ४२

१६ गीताधिकारिनिर्गुपणं नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥ ६९ २ = ७८३

॥ शिव गीता ॥

अथ प्रथमोऽध्यायः ।

सूत उवाच ॥

अथातः सम्प्रवक्ष्यामि शुद्धं कैवल्यमुक्तिदम् ।

अनुग्रहान्महेशस्य भवद्गुणस्य भेषजम् ॥ १ ॥

न कर्मणामनुष्ठानैर्न दानैस्तपसापि वा ।

कैवल्यं लभते मर्त्यः किंतु ज्ञानेन केवलम् ॥ २ ॥

शामाय दण्डकारण्ये पार्वतीपतिना पुरा ।

या प्रोक्ता शिवगीताभ्या गुह्याद्गुह्यतमा हि सा ॥ ३ ॥

यस्याः श्रवणमात्रेण नृणां मुक्तिर्भूवं भवेत् ।

पुरा सनत्कुमाराय स्कन्देनाभिहिता हि सा ॥ ४ ॥

सनत्कुमारः प्रोवाच व्यासाय मुनिसत्तमाः ।

मज्यं कृपातिरेकेण प्रददौ आदरायणः ॥ ५ ॥

उक्तं य तेन कस्मैचिन्न दातव्यमिदं त्वया ।

सूतपुत्रान्यथा देवाः क्षुभ्यन्ति य शपन्ति य ॥ ६ ॥

अथ पृष्टो मया विप्रा भगवान्आदरायणः ।

भगवन्देवताः सर्वाः किं क्षुभ्यन्ति शपन्ति य ॥ ७ ॥

तासामत्रास्ति का हानिर्यथा कुप्यन्ति देवताः ।

पाराशर्योऽथ मामाह यत्पृष्टे शृणु वत्स तत् ॥ ८ ॥

नित्याग्निहोत्रिणो विप्राः संति ये गृहमेधिनः ।

त एव सर्वकृलदाः सुराणां कामधेनवः ॥ ९ ॥

भक्ष्यं भोज्यं च पेयं च यद्यद्विष्टं सुपर्वणाम् ।

अग्नौ हुतेन हविषा सत्सर्वं लभ्यते द्विवि ॥ १० ॥

नान्यदस्ति सुरेशानामिष्टसिद्धिप्रदं द्विवि ।

दोग्ध्री धेनुर्यथा नीता द्गुणदा गृहमेधिनाम् ॥ ११ ॥

तथैव ज्ञानवान्विप्रो देवानां द्गुणदो भवेत् ।

त्रिदशास्तेन विघ्नन्ति प्रविष्टा विषयं नृणाम् ॥ १२ ॥

ततो न जायते भक्तिः शिवे कस्यापि देहिनः ।

तस्मादविदुषां नैव जायते शूलपाणिनः ॥ १३ ॥

यथाकथंश्चिज्जातापि मध्ये विच्छिद्यते नृणाम् ।

जातं वापि शिवज्ञानं न विश्वासं भजत्यलम् ॥ १४ ॥

ऋषय उच्युः ॥

यद्यैवं देवता विद्ममायरन्ति तनूभूताम् ।

पौरुषं तत्र कस्यास्ति येन मुक्तिर्भविष्यति ॥ १५ ॥

सत्यं सूतात्मज ब्रूहि तत्रोपायोऽस्ति वा न वा ॥

सूत उवाच ॥

कोटिजन्मार्जितैः पुण्यैः शिवे भक्तिः प्रजायते ॥ १६ ॥

छष्टापूर्तादिकर्माणि तेनायरति मानवः ।

शिवार्पणधिया कामान्परित्यज्य यथाविधि ॥ १७ ॥

अनुग्रहात्तेन शंभोर्जायते सुदृढो नरः ।

ततो भीताः पलायन्ते विद्मं छित्वा सुरेश्वराः ॥ १८ ॥

जायते तेन शुश्रूषा यरिते यन्द्रमौलिनः ।

शृण्वतो जायते ज्ञानं ज्ञानादेव विमुच्यते ॥ १९ ॥

भङुनात्र विमुक्तेन यस्य भक्तिः शिवे दृढा ।

महापापोपपापौघकोटिग्रस्तोऽपि मुच्यते ॥ २० ॥

अनादरेण शाठ्येन परिहासेन मायया ।

शिवभक्तिरतश्चेत्स्यादन्त्यजोऽपि विमुच्यते ॥ २१ ॥

अेवं भक्तिश्च सर्वेषां सर्वदा सर्वतोभुभी ।

तस्यां तु विद्यमानायां यस्तु मर्त्यो न मुच्यते ॥ २२ ॥

संसारबन्धनात्तस्मादन्यः को वास्ति मूढधीः ।

नियमाद्यस्तु कुर्वीत भक्तिं वा द्रोढमेव वा ॥ २३ ॥

तस्यापि येत्प्रसन्नोऽसौ क्वलं यच्छति वाञ्छितम् ।

ऋद्धं किञ्चित्समादाय क्षुल्लकं जलमेव वा ॥ २४ ॥

यो दत्ते नियमेनासौ तस्मै दत्ते जगत्त्रयम् ।

तत्राप्यशक्तो नियमान्नमस्कारं प्रदक्षिणाम् ॥ २५ ॥

यः करोति मलेशस्य तस्मै तुष्टो भवेच्छिवः ।

प्रदक्षिणास्वशक्तोऽपि यः स्वान्ते चिन्तयेच्छिवम् ॥ २६ ॥

गच्छ-समुपविष्टो वा तस्याभीष्टं प्रयच्छति ।

यन्दनं बिल्वकाष्ठस्य पुष्पाणि वनजान्यपि ॥ २७ ॥

कृत्वानि तादृशान्येव यस्य प्रीतिकराणि वै ।

दुष्करं तस्य सेवायां किमस्ति भुवनत्रये ॥ २८ ॥

वन्येषु यादृशी प्रीतिर्वर्तते परमेशितुः ।

उत्तमेष्वपि नास्त्येव तादृशी ग्रामजेष्वपि ॥ २९ ॥

तं त्यक्त्वा तादृशं देवं यः सेवेतान्यदेवताम् ।

स हि भागीरथी त्यक्त्वा काङ्क्षते मृगतृष्षिकाम् ॥ ३० ॥

किंतु यस्यास्ति दुरितं कोटिजन्मसु संचितम् ।

तस्य प्रकाशते नायमर्थो मोहान्धयेतसः ॥ ३१ ॥

न कालनियमो यत्र न देशस्य स्थलस्य च ।

यत्रास्य चित्रं रमते तस्य ध्यानेन केवलम् ॥ ३२ ॥

आत्मत्वेन शिवस्यासौ शिवसायुज्यमाप्नुयात् ।

अतिस्वल्पतरायुः श्रीर्भूतेशांशाधिपोऽपि यः ॥ ३३ ॥

स तु राजाऽहमस्मीति वाद्दिनं लन्ति सान्त्वयम् ।

कर्तापि सर्वलोकानामक्षयैश्वर्यवानपि ॥ ३४ ॥

शिवः शिवोऽहमस्मीति वाद्दिनं यं च कञ्चन ।

आत्मना सऽहं तादात्म्यभागिनं कुरुते भृशम् ॥ ३५ ॥

धर्मार्थकाममोक्षाणां पारं यस्याथ येन वै ।

मुनयस्तत्प्रवक्ष्यामि व्रतं पाशुपताभिधम् ॥ ३६ ॥

कृत्वा तु विरञ्जं दीक्षां भूतिरुद्राक्षधारिणः ।

जपन्तो वेदसाराण्यं शिवनामसहस्रकम् ॥ ३७ ॥

संत्यज्य तेन मर्त्यत्वं शैवीं तनुमवाप्स्यथ ।

ततः प्रसन्नो भगवाञ्छंकरो लोकशंकरः ॥ ३८ ॥

भवतां दृश्यतामेत्य कैवल्यं वः प्रदास्यति ।

रामाय दण्डकारण्ये यत्प्रादात्सुभ्रमसंभवः ॥ ३९ ॥

तत्सर्वं वः प्रवक्ष्यामि शृणुध्वं भक्तियोगिनः ॥ ४० ॥

इति श्रीपद्मपुराणे उपरिभागे शिवगीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे शिवराघवसंवादे
शिवभक्त्युत्कर्षनिरूपणं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

अथ द्वितीयोऽध्यायः ॥

ऋषय उचुः ॥

किमर्थमागतोऽगस्त्यो रामचन्द्रस्य सन्निधिम् ।
कथं वा विरजं दीक्षां कारयामास राघवम् ।
ततः किमाप्तवान् रामः क्वलं तद्भक्तुमर्हसि ॥ १ ॥

सूत उवाच ॥

रावणेन यदा सीताऽपहृता जनकात्मजा ।
तदा वियोगदुःखेन विलपन्नास राघवः ॥ २ ॥

निर्निद्रो निरखंडारो निराहारो दिवानिशात् ।
भोक्तुमैच्छत्ततः प्राणान्सानुजो रघुनन्दनः ॥ ३ ॥

लोपामुद्रापतिर्ज्ञात्वा तस्य सन्निधिमागतम् ।
अथ तं बोधयामास संसारासारतां मुनिः ॥ ४ ॥

अगस्त्य उवाच ॥

किं विधीयसि राजेन्द्र कान्ता कस्य विचार्यताम् ।
जडः किं नु विजानाति देहोऽयं पाग्यभौतिकः ॥ ५ ॥

निर्लेपः परिपूर्णश्च सख्यिदानन्दविग्रहः ।
आत्मा न जायते नैव म्रियते न च दृग्भ्रमाङ् ॥ ६ ॥

सूर्योऽसौ सर्वलोकस्य यक्षुष्ट्वेन व्यवस्थितः ।
तथापि याक्षुषैर्दोषैर्न कदाचिद्विलिप्यते ॥ ७ ॥

सर्वभूतान्तरात्मापि तद्भ्रष्टैर्न लिप्यते ।
देहोऽपि मलपिण्डोऽयं मुक्तशुभो जडात्मकः ॥ ८ ॥

दृश्यते वह्निना काष्ठैः शिवाद्यैर्भक्ष्यतेऽपि वा ।
तथापि नैव जनाति विरडे तस्य का व्यथा ॥ ९ ॥

सुवर्णगौरी दूर्वाया दलवञ्छ्यामलापि वा ।

पीनोत्तुङ्गस्तनाभोग्गुग्गसूक्ष्मवलङ्गिका ॥ १० ॥

भृङ्गितम्भजघना रक्तापादसरोरुडा ।

राकायन्द्रमुष्ठी बिम्बप्रतिबिम्बरदृष्टदा ॥ ११ ॥

नीलेन्दीवरनीकाशनयनद्रयशोभिता ।

मत्तकोडिलसँल्लापा मत्तद्विरदगामिनी ॥ १२ ॥

कटाक्षैरनुगृह्णाति मां पञ्चेषुशरोत्तमैः ।

एति यां मन्यते मूढ स तु पञ्चेषुशासितः ॥ १३ ॥

तस्याविवेकं वक्ष्यामि शृणुष्ववहितो नृप ।

न य स्त्री न पुमानेष नैव यायं नपुंसकः ॥ १४ ॥

अमूर्तः पुरुषः पूर्णो द्रष्टा देही स जिविनः ।

या तन्वद्गो मृदुर्भावा मलपिण्डात्मिका जडा ॥ १५ ॥

सा न पश्यति यत्किञ्चिन्न शृणोति न जिघ्रति ।

यर्ममात्रा तनुस्तस्या बुद्ध्या त्यक्षस्य राघव ॥ १६ ॥

या प्राणादधिका सैव हंत ते स्याद्द्रष्टास्पृष्टम् ।

जायन्ते यद्वि भूतेष्यो देहिनः पाञ्चभौतिकाः ॥ १७ ॥

आत्मा यद्वेकलस्तेषु परिपूर्णः सनातनः ।

का कान्ता तत्र कः कान्तः सर्व एव सलोदराः ॥ १८ ॥

निर्मितायां गृहावल्यां तदवस्थिन्नतां गतम् ।

नभस्तस्यां तु दग्धायां न काञ्चित्क्षतिमृच्छति ॥ १९ ॥

तद्द्रष्टात्मापि देहेषु परिपूर्णः सनातनः ।

हन्यमानेषु तेष्वेव स स्वयं नैव हन्यते ॥ २० ॥

हन्ता येन्मन्यते हन्तुं हतश्चेन्मन्यते हतम् ।

तावुभौ न विजानीतो नायं हन्ति न हन्यते ॥ २१ ॥

अस्मान्नृपातिदुग्धेन किं भेदस्यास्ति कारणम् ।

स्वस्ववृषं विदित्वेदं दृढं त्यक्त्वा सुष्ठी भव ॥ २२ ॥

राम उवाच ॥

मुने देहस्य नो दुःखं नैव येत्यरमात्मनः ।

सीतावियोगदुःखाग्निर्मां लस्मीकुरुते कथम् ॥ २३ ॥

सदाऽनुभूयते योऽर्थः स नास्तीति त्वयेरितः ।

जायातां तत्र विश्वासः कथं मे मुनिपुङ्गव ॥ २४ ॥

अन्योऽत्र नास्ति को भोक्ता येन जन्तुः प्रतप्यते ।

सुभस्य वापि दुःखस्य तद्ब्रूहि मुनिसत्तम ॥ २५ ॥

अगस्त्य उवाच ॥

दुर्ज्ञेया शांभवी माया तथा संमोह्यते जगत् ।

माया तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु मलेश्वरम् । २६ ॥

तस्यावयवभूतैस्तु व्याप्तं सर्वमिदं जगत् ।

सत्यज्ञानात्मकोऽनन्तो विभुरात्मा मलेश्वरः ॥ २७ ॥

तस्यैवांशो ज्वलोकं लृट्ये प्राणिनां स्थितः ।

विस्फुलिङ्गा यथा वह्नेर्जायन्ते काष्ठयोगतः ॥ २८ ॥

अनादिकर्मसंभद्रास्तद्भ्रंशा मलेशितुः ।

अनादिव्वासनायुक्ताः क्षेत्रज्ञा एति ते स्मृताः ॥ २९ ॥

मनो बुद्धिरलंकारश्चित्तं येति यतुष्टयम् ।

अन्तःकरणमित्याहुस्तत्र ते प्रतिबिम्बिताः ॥ ३० ॥

ज्वत्वं प्राप्नुयुः कर्मफलभोक्तार एव ते ।

ततो वैषयिकं तेषां सुप्तं वा दुःखमेव वा ॥ ३१ ॥

त एव भुञ्जते भोगायतनेऽस्मिन् शरीरके ।

स्थावरं जङ्गमं येति द्विविधं वपुरुष्यते ॥ ३२ ॥

स्थावरास्तत्र देहाः स्युः सूक्ष्मा गुल्मलतादयः ।

अण्डजाः स्वेदजास्तद्गुद्गुम्बिजा एति जङ्गमाः ॥ ३३ ॥

योनिमन्ये प्रपद्यन्ते शरीरत्वाय देहिनः ।

स्थाणुमन्येऽनुसंयन्ति यथाकर्म यथाश्रुतम् ॥ ३४ ॥

सुप्यलं दुःप्यलं येति ज्व एवाभिमन्यते ।

निर्वेपोऽपि परं ज्योतिर्भोहितः शंभुमायया ॥ ३५ ॥

कामः क्रोधस्तथा लोभो मदो मात्सर्यमेव च ।

मोडश्चेत्यरिषङ्गमलङ्कारगतं विदुः ॥ ३६ ॥

स एव बध्यते जिवः स्वप्नजाग्रदवस्थयोः ।

सुषुप्तौ तदभावाच्च जिवः शंकरतां गतः ॥ ३७ ॥

स एव मायासंस्पृष्टः काराणं सुषुप्त्ययोः ।

शुक्लो रजतवद्विश्वं मायया दृश्यते शिवे ॥ ३८ ॥

ततो विवेकज्ञानेन न कोऽप्यत्रास्ति द्युःखभाक् ।

ततो विरम द्युःखात्त्वं किं मुधा परितप्यसे ॥ ३९ ॥

श्रीराम उवाच ॥

मुने सर्वमिदं तथ्यं यन्मदग्रे त्वयेरितम् ।

तथापि न जडान्येतत्प्रारब्धादृष्टमुल्लङ्घाम् ॥ ४० ॥

मत्तं कुर्याद्यथा मद्यं नष्टाविद्यमपि द्विजम् ।

तद्भ्रष्टप्रारब्धभोगोऽपि न जडानि विवेकिनम् ॥ ४१ ॥

ततः किं बहुनोक्तेन प्रारब्धसन्धिवः स्मरः ।

भाषते मां दिवा रात्रमलङ्कारोऽपि तादृशः ॥ ४२ ॥

अत्यन्तपीडितो जिवः स्थूलदेहं विमुञ्चति ।

तस्माज्जिवाभये मध्यमुपायः कियतां द्विज ॥ ४३ ॥

इति श्रीपद्मपुराणे उपरिभागे शिवगीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे शिवराघवसंवादे

वैराग्योपदेहो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

अगस्त्य उवाच ॥

न गृह्णाति वयः पथ्यं कामकोधादिपीडितः ।

छितं न रोचते तस्य मुमूर्षोरिव भेषजम् ॥ १ ॥

मध्येसमुद्रं या नीता सीता दैत्येन मायिना ।

आयास्यति नरश्रेष्ठ सा कथं तव संनिधिम् ॥ २ ॥

अध्यन्ते देवताः सर्वा द्वादि मर्कटयूथवत् ।

किं च यामरधारिण्यो यस्य संति सुराङ्गनाः ॥ ३ ॥

भुङ्क्ते त्रिलोकीमण्डिवां यः शंभुवरदर्पितः ।

निष्कण्टकं तस्य जयः कथं तव भविष्यति ॥ ४ ॥

धन्द्रजिन्नाम पुत्रो यस्तस्यास्तीशवरोद्धतः ।

तस्याग्रे संगरे देवा बहुवारं पलायिताः ॥ ५ ॥

कुम्भकर्णोद्भवो भ्राता यस्यास्ति सुरसूदनः ।

अन्यो दिव्यास्त्रसंयुक्तश्चिरञ्जुवी बिभीषणः ॥ ६ ॥

दुर्गा यस्यास्ति लंकाप्यं दुर्जयं देवदानवैः ।

यत्पुरङ्गबलं यस्य वर्तते कोटिसंभ्रया ॥ ७ ॥

ऐकाकिना त्वया जेयः स कथं नृपनन्दन ।

आकांक्षते करे धर्तुं बालश्चन्द्रमसं यथा ।

तथा त्वं कामभोडेन जयं तस्याभिवाञ्छसि ॥ ८ ॥

श्रीराम उवाच ॥

क्षत्रियोऽहं मुनिश्रेष्ठ भार्या मे रक्षसा हृता ।

यदि तं न निहन्म्याशु ज्वने मेऽस्ति किं क्लमम् ॥ ९ ॥

अतस्ते तत्त्वभोधेन न मे किञ्चित्प्रयोजनम् ।

कामक्रोधाद्यः सर्वे दहन्त्येते तनुं मम ॥ १० ॥

अहंकारोऽपि मे नित्यं ज्वनं हन्तुमुद्यतः ।

हृतायां निजकान्तायां शत्रुणाऽवमतस्य वा ॥ ११ ॥

यस्य तत्त्वबुभुत्सा स्यात्स लोके पुरुषाधमः ।

तस्मात्तस्य वधोपायं लङ्घयित्वाभ्युधिं रणे ॥ १२ ॥

अगस्त्य उवाच ॥

अेवं येच्छरणं याहि पार्वतीपतिमव्ययम् ।

स येत्प्रसन्नो भगवान्वाञ्छितार्थं प्रदास्यति ॥ १३ ॥

देवैरजेयः शङ्कादूर्ध्वरेण्णा ब्रह्मणापि वा ।

स ते वध्यः कथं वा स्याच्छंकरानुग्रहं विना ॥

अतस्त्वां दीक्षयिष्यामि विरजामार्गमाश्रितः ।

तेन मार्गेन मर्त्यत्वं छित्वा तेजोमयो भव ॥ १५ ॥

येन हत्वा रणे शत्रून्सर्वान्कामानवाप्स्यसि ।

भुङ्क्वा भूमौऽले यान्ते शिवसायुज्यमाप्स्यसि ॥ १६ ॥

सूत उवाच ॥

अथ प्रणम्य रामस्तं दण्डवन्मुनिसत्तमम् ।

उवाच दुःखनिर्मुक्तः प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥ १७ ॥

श्रीराम उवाच ॥

कृतार्थोऽहं मुने जातो वाञ्छितार्थो ममागतः ।

पीताम्बुधिः प्रसन्नस्त्वं यद्दि मे किमु दुर्लभम् ।

अतस्त्वं विरजो दीक्षां ब्रूहि मे मुनिसत्तम ॥ १८ ॥

अगस्त्य उवाच ॥

शुक्लपक्षे यतुर्दश्यामष्टम्यां वा विशेषतः ।

अेकादश्यां सोमवारे आर्द्रायां वा समारभेत् ॥ १९ ॥

यं वायुमाहुर्यं रुद्रं यमग्निं परमेश्वरम् ।

परात्परतरं यादुः परात्परतरं शिवम् ॥ २० ॥

ब्रह्मणो जनकं विष्णोर्वह्निर्वायोः सदाशिवम् ।

ध्यात्वाग्निनाऽवसथ्याग्निं विशोध्य य पृथक्पृथक् ॥ २१ ॥

पञ्चभूतानि संयम्य ध्यात्वा गुणविधिक्षमात् ।

मात्राः पञ्च यतस्रश्च त्रिमात्रादिस्ततः परम् ॥ २२ ॥

अेकमात्रममात्रं छि द्वादशान्तं व्यवस्थितम् ।

स्थित्यां स्थाप्यामृतो भूत्वा व्रतं पाशुपतं यरेत् ॥ २३ ॥

छदं व्रतं पाशुपतं करिष्यामि समासतः ।

प्रातरेवं तु संकल्प्य निधायाग्निं स्वशापयथा ॥ २४ ॥

उपोषितः शुचिः स्नातः शुक्लाम्बरधरः स्वयम् ।

शुक्लयज्ञोपवीतश्च शुक्लमाल्यानुलेपनः ॥ २५ ॥

जुहुयाद्विरजामन्त्रैः प्राणोपानादिभिस्ततः ।

अनुवाकान्तमेकाग्रः समिदाज्ययज्ञेन्यथक् ॥ २६ ॥

आत्मन्यग्निं समारोप्य याते अग्नेति मंत्रतः ।
 भस्माद्याग्निश्चित्याद्यैर्विमृज्याङ्गानि संस्पृशेत् ॥ २७ ॥

भस्मच्छन्नो भवेद्विद्वान्महापातकसंभवैः ।
 पापैर्विमुच्यते सत्यं मुच्यते च न संशयः ॥ २८ ॥

वीर्यमग्नेर्यतो भस्म वीर्यवान्भस्मसंयुतः ।
 भस्मस्नानरतो विप्रो भस्मशायी जितेन्द्रियः ॥ २९ ॥

सर्वपापविनिर्मुक्तः शिवसायुज्यमाप्नुयात् ।
 अेवं कुरु महाभाग शिवनामसहस्रकम् ॥ ३० ॥

एदं तु सम्प्रदास्यामि तेन सर्वार्थमाप्स्यसि ।
 सूत उवाच ॥

एत्युक्त्वा प्रददौ तस्मै शिवनामसहस्रकम् ॥ ३१ ॥

वेदसाराभिधं नित्यं शिवप्रत्यक्षकारकम् ।
 उक्तं च तेन राम त्वं जप नित्यं द्विवानिशम् ॥ ३२ ॥

ततः प्रसन्नो भगवान्महापाशुपतास्त्रकम् ।
 तुभ्यं दास्यति तेन त्वं शनून्हत्वाऽऽप्स्यसि प्रियाम् ॥ ३३ ॥

तस्यैवास्त्रस्य महात्पत्यात्समुद्रं शोषयिष्यसि ।
 संहारकाले जगतामस्त्रं तत्पार्वतीपतेः ॥ ३४ ॥

तदलाभे दानवानां जयस्तव सुदुर्लभः ।
 तस्मात्त्वब्धं तदेवास्त्रं शरणां याहि शंकरम् ॥ ३५ ॥

एति श्रीपद्मपुराणे उपरिभागे शिवगीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे शिवराघवसंवादे
 विरजादीक्षानिरूपणां नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

अथ यतुर्थाऽध्यायः ॥

सूत उवाच ॥

अेवमुक्त्वा मुनिश्रेष्ठ गते तस्मिन्निजश्रमम् ।
 अथ रामगिरौ रामस्तस्मिन्गोदावरीतटे ॥ १ ॥

शिवलिङ्गं प्रतिष्ठाप्य कृत्वा दीक्षां यथाविधि ।
 भूतिभूषितसर्वाङ्गो रुद्राक्षाभरणैर्युतः ॥ २ ॥
 अभिषिच्य जलैः पुण्यैर्गौतमीसिन्धुसंभवैः ।
 अर्चयित्वा वन्यपुष्पैस्तद्गन्धैर्हृद्वैरपि ॥ ३ ॥
 भस्मच्छन्नो भस्मशायी व्याघ्रयर्मासने स्थितः ।
 नाम्नां सलस्रं प्रजपन्नक्तं दिवमनन्यधीः ॥ ४ ॥
 मासमेकं कृत्वा लारो मासं पार्षाशनः स्थितः ।
 मासमेकं जलाहारो मासं य पवनाशनः ॥ ५ ॥
 शान्तो दान्तः प्रसन्नात्मा ध्यायन्नेवं मलेश्वरम् ।
 कृत्पङ्कजे समासीनमुमादेडार्धधारिणम् ॥ ६ ॥
 यतुर्भुजं त्रिनयनं विद्युत्पिङ्गजटाधरम् ।
 कोटिसूर्यप्रतीकाशं चन्द्रकोटिसुशीतलम् ॥ ७ ॥
 सर्वाभरणसंयुक्तं नागयज्ञोपवीतिनम् ।
 व्याघ्रयर्माभरणधरं वरदाभयधारिणम् ॥ ८ ॥
 व्याघ्रयर्भोत्तरीयं य सुरासुरनमस्कृतम् ।
 पञ्चयङ्गं चन्द्रमौलिं त्रिशूलममुधरम् ॥ ९ ॥
 नित्यं य शाश्वतं शुद्धं ध्रुवमक्षरमव्ययम् ।
 अेवं नित्यं प्रजपतो गतं मासयतुष्टयम् ॥ १० ॥
 अथ जातो मडानादः प्रलयाम्बुदभीषणः ।
 समुद्रमथनोद्भूतमन्दरावनिभृदृध्वनिः ॥ ११ ॥
 रुद्रभाषाग्निंसंहीतभ्रश्यत्त्रिपुरविभ्रमः ।
 तमाकण्ठार्थं संभ्रान्तो यावत्पश्यति पुष्करम् ॥ १२ ॥
 तावदेवो मडातेजो समस्यासीत्पुरो द्विजाः ।
 तेजसा तेन संभ्रान्तो नापश्यत्स दिशो दश ॥ १३ ॥
 अन्धीकृतेक्षाणस्तूर्णं मोहं यातो नृपात्मजः ।
 विचिन्त्य तर्क्यामास दैत्यमायां द्विजेश्वरः ॥ १४ ॥
 अथोत्थाय मडावीरः सज्जं कृत्वा स्वकं धनुः ।
 अविध्यन्निशितैर्बाणैर्दिव्यास्त्रैरभिमन्त्रितैः ॥ १५ ॥

आग्नेयं वारुणं सौम्यं मोहनं सौरपार्वतम् ।
 विषण्वयुक्तं मलायकं कालयकं च वैष्णवम् ॥ १६ ॥
 रौद्रं पाशुपतं ब्राह्मं कौबेरं कुलिशानिलम् ।
 भार्गवादिभङ्गुन्यस्त्राण्ययं प्रायुङ्क्त राघवः ॥ १७ ॥
 तस्मिंस्तेजसि शस्त्राणि यास्त्रान्यस्य महीपतेः ।
 विलीनानि मलास्य कश्चिदपि नीरधौ ॥ १८ ॥
 ततः क्षणेन जज्वाल धनुस्तस्य कश्चिद्युतम् ।
 तूष्णीरं याद्गुलित्राणं गोधिकापि महीपते ॥ १९ ॥
 तद्दृष्ट्वा लक्ष्मणो भीतः पपात भुवि मूर्च्छितः ।
 अथाकिञ्चित्करो रामो जानुभ्यामवनिं गतः ॥ २० ॥
 भीलिताक्षो भयाविष्टः शंकरं शरणां गतः ।
 स्वरेणायुञ्ज्यरन्नुच्यैः शंभोर्नामसदस्रकम् ॥ २१ ॥
 शिवं च दण्डवद्भूमौ प्रणनाम पुनः पुनः ।
 पुनश्च पूर्ववस्थासीच्छब्दो दिग्भ्रमस्तत्र ॥ २२ ॥
 यथाव वसुधा घोरं पर्वताश्च यकम्पिरे ।
 ततः क्षणेन शीतांशुशीतलं तेज आपतत् ॥ २३ ॥
 उन्मीलिताक्षो रामस्तु यावदेतत्प्रपश्यति ।
 तावद्दर्शं वृषभं सर्वालंकारसंयुतम् ॥ २४ ॥
 पीयूषमथनोद्भूतनवनीतस्य पिण्डवत् ।
 प्रोतस्वर्णं भरकतच्छायशङ्खगङ्गान्वितम् ॥ २५ ॥
 नीलरत्नेक्षणं द्रुस्वकण्ठकम्बलभूषितम् ।
 रत्नपत्याणसंयुक्तं निभङ्गं श्वेतयामरैः ॥ २६ ॥
 घण्टिकाघर्घरीशब्दैः पूर्यन्तं दिशो दश ।
 तत्रासीनं मलादेवं शुद्धस्फटिकविग्रहम् ॥ २७ ॥
 कोटिसूर्यप्रतीकाशं कोटिशीतांशुशीतलम् ।
 व्याघ्रयर्माभ्रधरं नागयज्ञोपवीतिनम् ॥ २८ ॥
 सर्वालंकारसंयुक्तं विद्युत्पिङ्गजटाधरम् ।

नीलकण्ठं व्याघ्रयर्मोत्तरीयं चन्द्रशेखरम् ॥ २९ ॥
नानाविधायुधोद्भासिदशभाहुं त्रिलोचनम् ।
युवानं पुरुषश्रेष्ठे सखिदानन्दविग्रहम् ॥ ३० ॥
तत्रैव य सुष्मासीनां पूर्णचन्द्रनिभाननाम् ।
नीलेन्द्रीवरदामाभामुद्यन्मरकतप्रभाम् ॥ ३१ ॥
मुक्ताभरणसंयुक्तां रात्रिं ताराञ्चितामिव ।
विन्ध्यक्षितिधरोत्तुङ्गकुचभारभरालसाम् ॥ ३२ ॥
सदसत्संशयाविष्टमध्यदेशान्तराम्भराम् ।
दिव्याभरणसंयुक्तां दिव्यगन्धानुलेपनाम् ॥ ३३ ॥
दिव्यमाल्याम्बरधरां नीलेन्द्रीवरलोचनाम् ।
अलकोद्भासिवदनां ताम्बूलग्रासशोभिताम् ॥ ३४ ॥
शिवालिंगुनसंजातपुलकोद्भासिविग्रहाम् ।
सखिदानन्दरूपद्वयां जगन्मातरमम्बिकां ॥ ३५ ॥
सौन्दर्यसारसंदोहां ददर्श रघुनन्दनः ।
स्वस्ववाहनसंयुक्तान्नानायुधलसत्करान् ॥ ३६ ॥
भृङ्गयन्तरादीनि सामानि परिगायतः ।
स्वस्वकान्तासमायुक्तान्तिष्णालान्परितः स्थितान् ॥ ३७ ॥
अग्रगं गरुडाङ्गं शंभयङ्गदाधरम् ।
कालाम्बुदप्रतीकाशं विद्युत्कान्त्या श्रिया युतम् ॥ ३८ ॥
जपन्तमेकमनसा रुद्राध्यायं जनार्दनम् ।
पश्चाच्चतुर्भुजं देवं ब्रह्ममाणं लंसवाहनम् ॥ ३९ ॥
यत्तुर्वृत्रैश्चतुर्वेदरुद्रसूक्तैर्मण्डेश्वरम् ।
स्तुवन्तं भारतीयुक्तं दीर्घकूर्चं जटाधरम् ॥ ४० ॥
अथर्वशिरसा देवं स्तुवन्तं मुनिमण्डलम् ।
गङ्गादितटिनीयुक्तमम्बुधिं नीलविग्रहम् ॥ ४१ ॥
श्वेताश्वतरमन्त्रेण स्तुवन्तं गिरिजापतिम् ।
अनन्तादिमहानागासैवासगिरिसन्निभान् ॥ ४२ ॥

डैवव्योपनिषत्पाठान्मणिरत्नविभूषितान् ।
 सुवर्णवित्त्रुस्तुब्धयं नन्दिनं पुरतः स्थितम् ॥ ४३ ॥
 दक्षिणो मूषकाङ्कं गणेशं पर्वतोपमम् ।
 मयूरवाहनाङ्कमुत्तरे षण्मुपं तथा ॥ ४४ ॥
 मडाकालं यथादेशं पार्श्वयोर्भाषणाङ्कितम् ।
 कालाग्निरुद्रं दूरस्थं ज्वलद्वावाग्निसन्निभम् ॥ ४५ ॥
 त्रिपादं कुटिलाकारं नटद्भृङ्गिरिति पुरः ।
 नानाविकारवदनाम्कोटिशः प्रमथाधिपान् ॥ ४६ ॥
 नानावाहनसंयुक्तं परितो मातृमण्डलम् ।
 पञ्चाक्षरीजपासक्तान्निष्कृतिविद्याधरादिकान् ॥ ४७ ॥
 दिव्यरुद्रकगीतानि गायन्तिन्नरवृन्दकम् ।
 तत्र त्रैयम्बकं मन्त्रं जपद्द्विजकदम्बकम् ॥ ४८ ॥
 गायन्तं वीणया गीतं नृत्यन्तं नारदं दिवि ।
 नृत्यतो नाट्यनृत्येन रम्भादीनप्सरोगाणान् ॥ ४९ ॥
 गायन्तिन्नरथादीनां गन्धर्वाणां कदम्बकम् ।
 कम्बलाश्रितरौ शंभुकर्णभूषणतां गतौ ॥ ५० ॥
 गायन्तौ पन्नगौ गीतं कपालं कम्बलं तथा ।
 अवेदं देवसभां दृष्ट्वा कृतार्थो रघुनन्दनः ॥ ५१ ॥
 उर्षगद्गदया वायास्तुवन्देवं मधेश्वरम् ।
 दिव्यनाभसलस्रेण प्रणनाम पुनः पुनः ॥ ५२ ॥
 एति श्रीपद्मपुराणे उपरिभागे शिवगीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे शिवराघवसंवादे
 शिवप्रादुर्भावाप्यश्वतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽध्यायः ॥

सूत उवाच ॥

अथ प्रादुरभूत्तत्र छिदरमथरथो मडान् ।
 अनेकदिव्यरत्नांशुकिर्मीरितदिगन्तरः ॥ १ ॥

नधुपान्तिकपडुाढ्यमडायक्यतुष्टयः ।
 मुक्तातोरणसंयुक्तः श्वेतश्चत्रशतावृतः ॥ २ ॥
 शुद्धुडेमभलीनाढ्यतुरङ्गागणसंयुतः ।
 शुक्तावितानविलसदूर्ध्वदिव्यवृषध्वजः ॥ ३ ॥
 मत्तवारणिकायुक्तः पट्टतल्पोपशोभितः ।
 पारिजातततुदभूतपुष्पमालाभिरञ्चितः ॥ ४ ॥
 मृगनाभिसमुद्भूतकस्तूरिमदपङ्किलः ।
 कर्पूरागधूपोत्थगन्धाकृष्टमधुप्रतः ॥ ५ ॥
 संवर्तधनघोषाढ्यो नानावाधसमन्वितः ।
 वीणावेणुस्वनासक्तकिन्नरीगणसंकुलः ॥ ६ ॥
 अेवं दृष्ट्वा रथश्रेष्ठं वृषादुत्तीर्य शंकरः ।
 अम्भया सङ्घितस्तत्र पट्टतल्पेऽविशत्तदा ॥ ७ ॥
 नीराजनैः सुरस्त्रीणां श्वेतयामरयालनैः ।
 दिव्यव्यजनपातैश्च प्रहृष्टो नीलवोढितः ॥ ८ ॥
 क्वणत्कुण्डुणानिध्वानैर्मजुमञ्जरिसिञ्चितैः ।
 वीणावेणुस्वनैर्गीतैः पूर्णामासीजगत्त्रयम् ॥ ९ ॥
 शुकुकेकिङ्कुलारावैः श्वेतपारावतस्वनैः ।
 उन्निरभूषाङ्गुलिनां दर्शनादेव अङ्घ्रिणः ॥ १० ॥
 ननृतुर्दृशयन्तः सर्वाश्चन्द्रकाण्डोऽटिसंभ्यया ।
 प्रणामन्तं ततो राममुत्थाप्य वृषभध्वजः ॥ ११ ॥
 आनिनाय रथं दिव्यं प्रहृष्टेनान्तरात्मना ।
 क्मण्डलुजवैः स्वच्छैः स्वयमायम्य यत्नतः ॥ १२ ॥
 समायम्याथ पुरतः स्वाङ्के राममुपानयत् ।
 अथ दिव्यं धनुस्तस्मै ददौ तूष्णीरमक्षयम् ॥ १३ ॥
 मडापाशुपतं नाम दिव्यमस्त्रं ददौ ततः ।
 उक्तश्च तेन रामोऽपि सादरं चन्द्रमौलिना ॥ १४ ॥
 जगन्नाशकरं रौद्रमुग्रमस्त्रमिदं नृप ।

अतो नेदं प्रयोक्तव्यं सामान्यसमराटिडे ॥ १५ ॥
 अन्यन्नास्ति प्रतीघातमेतस्य भुवनत्रये ।
 तस्मात्प्राणान्यये राम प्रयोक्तव्यमुपस्थिते ॥ १६ ॥
 अन्यद्वैत्यत्रयुक्तं तु जगत्संक्षयकृद्भवेत् ।
 अथाढ्य सुश्रेष्ठान् लोकपालान्मलेश्वरः ॥ १७ ॥
 उअवाच परमप्रीतः स्वं स्वमस्त्रं प्रयच्छत ।
 राघवोऽयं य तैश्चै रावणं निहनिष्यति ॥ १८ ॥
 तस्मै देवैरवध्यत्वमिति दत्तो वरो मया ।
 तस्माद्भानरतामेत्य भवन्तो युद्धदुर्मदाः ॥ १९ ॥
 साढाय्यमस्य कुर्वन्तु तेन सुस्था भविष्यथ ।
 तदाज्ञां शिरसा गृह्य सुराः प्राञ्जलयस्तथा ॥ २० ॥
 प्राण्य यरणौ शंभोः स्वं स्वमस्त्रं ददुर्मुदा ।
 नारायणास्त्रं दैत्यारिरैन्द्रमस्त्रं पुरंदरः ॥ २१ ॥
 ब्रह्मापि ब्रह्मदण्डास्त्रमाग्नेयास्त्रं धनंजयः ।
 याम्यं यमोऽपि मोडास्त्रं रक्षोरजस्तथा ददौ ॥ २२ ॥
 वरुणो वारुणं प्रादाद्वायव्यास्त्रं प्रभञ्जनः ।
 कौबेरं य कुबेरोऽपि रौद्रमीशान् अवे य ॥ २३ ॥
 सौरमस्त्रं ददौ सूर्यः सौम्यं सोमश्च पार्वतम् ।
 विश्वेदेवा ददुस्तस्मै वसवो वासवाभिधम् ॥ २४ ॥
 अथ तुष्टः प्राण्येशं रामो दशरथात्मजः ।
 प्राञ्जलिः प्राणतो भूत्वा भक्तियुक्तो व्यजिज्ञपत् ॥ २५ ॥
 श्रीराम उवाच ॥
 भगवान्मानुषेणैव नोऽल्लङ्घ्यो लवणाम्बुधिः ।
 तत्र लङ्काभिधं दूर्गं दूर्जयं देवदानवैः ॥ २६ ॥
 अनेककोटयस्तत्र राक्षसा बलवत्तराः ।
 सर्वे स्वाध्यायनिरताः शिवभक्ता जितेन्द्रियाः ॥ २७ ॥
 अनेकमायासंयुक्ता बुद्धिमन्तोऽग्निहोत्रिणः ।

कथमेकाकिना जेया मया भ्रात्रा य संयुगे ॥ २८ ॥

श्रीमहादेव उवाच ॥

रावणस्य वधे राम रक्षसामपि मारणे ।

विचारो न त्वया कार्यस्तस्य कालोऽयमागतः ॥ २९ ॥

अधर्मे तु प्रवृत्तास्ते देवब्राह्मणपीडने ।

तस्मादायुःक्षयं यातं तेषां श्रीरपि सुप्रत ॥ ३० ॥

राजस्त्रीकामनासक्तं रावणं निडनिष्यसि ।

पापासक्तो रिपुर्जेतुः सुकरः समराङ्गणे ॥ ३१ ॥

अधर्मे निरतः शत्रुर्भाग्येनैव हि लभ्यते ।

अधीतधर्मशास्त्रोऽपि सदा वेदरतोऽपि वा ॥ ३२ ॥

विनाशकाले सम्प्राप्ते धर्ममार्गाश्च्युतो भवेत् ।

पीड्यन्ते देवताः सर्वाः सततं येन पापिना ॥ ३३ ॥

ब्राह्मणा ऋषयश्चैव तस्य नाशः स्वयं स्थितः ।

किष्किंधानगरे राम देवानामंशसंभवाः ॥ ३४ ॥

वानरा बहवो जाता दुर्जया बलवत्तराः ।

साडाथ्यं ते करिष्यन्ति तैर्बध्वा य पयोनिधिम् ॥ ३५ ॥

अनेकशैलसंबद्धे सेतौ यान्तु वलीमुखाः ।

रावणं सगणं लुत्वा तामानय निजं प्रियाम् ॥ ३६ ॥

शस्त्रैर्युद्धे जयो यत्र तत्रास्त्राणि न योजयेत् ।

निरस्त्रेष्वप्यशस्त्रेषु पलायनपरेषु य ॥ ३७ ॥

अस्त्राणि मुञ्चन् द्विव्यानि स्वयमेव विनश्यति ।

अथवा किं बलुक्तेन भयैवोत्पादितं जगत् ॥ ३८ ॥

भयैव पाल्यते नित्यं मया संद्विष्यतेऽपि य ।

अहमेको जगन्मृत्युर्मृत्योरपि महीपते ॥ ३९ ॥

असेऽहमेव सकलं जगद्वैतश्चराचरम् ।

मम वक्त्रगताः सर्वे राक्षसा युद्धदुर्मदाः ॥ ४० ॥

निमित्तमात्रं त्वं भूयाः कीर्तिमाप्स्यसि संगरे ॥ ४१ ॥

एति श्रीपद्मपुराणे उपरिभागे शिवगीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे शिवराघवसंवादे
 रामाय वरप्रदानं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

श्रीराम उवाच ॥

भगवन्नत्र मे चित्रं मलदेतत्प्रजायते ।
 शुद्धस्कृष्टिकसंकाशस्त्रिनेत्रश्चन्द्रशेखरः ॥ १ ॥
 मूर्तस्त्वं तु परिच्छिन्नाकृतिः पुरुषरूपधृक् ।
 अम्बया सलितोऽत्रैव रमसे प्रमथैः सल ॥ २ ॥
 त्वं कथं पञ्चभूतादि जगदेतव्यरायरम् ।
 तद्भ्रूलि गिरिजाकान्त मयि तेऽनुग्रहो यदि ॥ ३ ॥
 श्रीभगवानुवाच ॥

साधु पृष्टं मलाभाग दुर्ज्ञेयममरैरपि ।
 तत्प्रवक्ष्यामि ते भक्त्या ब्रह्मचर्येण सुप्रत ॥ ४ ॥
 पारं यास्यस्थनायासाद्येन संसारनीरथेः ।
 दृश्यन्ते पञ्चभूतानि ये य लोकाश्चतुर्दश ॥ ५ ॥
 समुद्राः सरितो देवा राक्षसा ऋषयस्तथा ।
 दृश्यन्ते यानि यान्यानि स्थावराणि यराणि य ॥ ६ ॥
 गन्धर्वाः प्रमथा नागाः सर्वे ते मद्भिभूतयः ।
 पुरा ब्रह्माद्यो देवा द्रष्टुकामा ममाकृतिम् ॥ ७ ॥
 मंदरं प्रययुः सर्वे मम प्रियतरं गिरिम् ।
 स्तुत्वा प्राञ्जलयो देवा मां तदा पुरतः स्थिताः ॥ ८ ॥
 तान्दृष्ट्वाथ मया देवान् लीलाकुलितचेतसः ।
 तेषामपहृतं ज्ञानं ब्रह्मादीनां द्विवीकसाम् ॥ ९ ॥
 अथ तेऽपहृतज्ञाना मामाहुः को भवानिति ।
 अथाब्रुवमहं देवानलभेव पुरातनः ॥ १० ॥

आसं प्रथममेवाहं वर्तामि यं सुरेश्वराः ।
 भविष्यामि यं लोकेऽस्मिन्मत्तो नान्यस्ति कश्चन ॥ ११ ॥
 व्यतिरिक्तं यं मत्तोऽस्ति नान्यत्किञ्चित्सुरेश्वराः ।
 नित्योऽनित्योऽहमनघो ब्रह्मणो ब्रह्मणस्पतिः ॥ १२ ॥
 दक्षिणाञ्च उदयोऽहं प्राञ्चः प्रत्यञ्च मेव यं ।
 अधश्चोर्ध्वं यं विदिशो दिशश्चाहं सुरेश्वराः ॥ १३ ॥
 सावित्री यापि गायत्री स्त्री पुमानपुमानपि ।
 त्रिष्टुब्जगत्यनुष्टुप् यं पंक्तिश्छन्दस्त्रयीमयः ॥ १४ ॥
 सत्योऽहं सर्वगः शान्तश्चेताग्निर्गौर्यहं गुरुः ।
 गौर्यहं गह्वरं याहं धौरहं जगतां विभुः ॥ १५ ॥
 ज्येष्ठः सर्वसुरश्रेष्ठो वरिष्ठोऽहमपांपतिः ।
 आर्योऽहं भगवानीशस्तेजोऽहं यादिरप्यहम् ॥ १६ ॥
 ऋग्वेदोऽहं यजुर्वेदः सामवेदोऽहमात्मभूः ।
 अथर्वणश्च मन्त्रोऽहं तथा याङ्गिरसो वरः ॥ १७ ॥
 षट्तिहासपुराणानि कल्योऽहं कल्पवानहम् ।
 नाराशंसी यं गाथाहं विद्योपनिषदोऽस्म्यहम् ॥ १८ ॥
 श्लोकाः सूत्राणि यैवाहमनुव्याभ्यानमेव यं ।
 व्याभ्यानानि परा विद्या षष्टं ह्युत्तमथाहुतिः ॥ १९ ॥
 दत्तादत्तमयं लोकः परलोकाऽहमक्षरः ।
 क्षरः सर्वाणि भूतानि दान्तिः शान्तिरहं भगः ॥ २० ॥
 गुह्योऽहं सर्ववेदेषु आरण्योऽहमजोऽप्यहम् ।
 पुष्करं यं पवित्रं यं मध्यं याहमतः परम् ॥ २१ ॥
 बलिश्चाहं तथा यान्तः पुरस्तादहमव्ययः ।
 ज्योतिश्चाहं तमश्चाहं तन्मात्राणीन्द्रियाण्यहम् ॥ २२ ॥
 बुद्धिश्चाहमहंकारो विषयाण्यहमेव हि ।
 ब्रह्मा विष्णुर्महेशोऽहमुमा स्कन्दो विनायकः ॥ २३ ॥
 छन्दोऽग्निश्च यमश्चाहं निरृतिर्वरुणोऽनिलः ।
 कुबेरोऽहं तथेशानो भूर्भुवः स्वर्महर्जनः ॥ २४ ॥

तपः सत्यं च पृथिवी यापस्तेजोऽनिलोऽप्यहम् ।
 आकाशोऽहं रविः सोमो नक्षत्राणि ग्रहास्तथा ॥ २५ ॥
 प्राणः कालस्तथा मृत्युरमृतं भूतमप्यहम् ।
 भव्यं भविष्यत्कृत्स्नं च विश्वं सर्वात्मकोऽप्यहम् ॥ २६ ॥
 ओमादौ च तथा मध्ये भूर्भुवः स्वस्तथैव च ।
 ततोऽहं विश्वरूपोऽस्मि शीर्षं च जपतां सदा ॥ २७ ॥
 अशितं पायितं याहं कृतं याहुतमप्यहम् ।
 परं यैवापरं याहमहं सर्वपरायणः ॥ २८ ॥
 अहं जगद्धितं दिव्यमक्षरं सूक्ष्ममव्ययम् ।
 प्राजापत्यं पवित्रं च सौम्यमग्राह्यमग्निम् ॥ २९ ॥
 अहमेवोपसंहर्ता मडाग्रासौजसां निधिः ।
 हृदि यो देवतात्वेन प्राणत्वेन प्रतिष्ठितः ॥ ३० ॥
 शिरश्चोत्तरतो यस्य पादौ दक्षिणतस्तथा ।
 यश्च सर्वोत्तरः साक्षादोङ्कारोऽहं त्रिमात्रकः ॥ ३१ ॥
 उर्ध्वं योत्रामहं यस्मादधश्चापनयाम्यहम् ।
 तस्मादोङ्कार एवाहमेको नित्यः सनातनः ॥ ३२ ॥
 ऋथो यजूषि सामानि यो ब्रह्मा यज्ञकर्त्रिणि ।
 प्रणामहं ब्राह्मणोऽभ्यस्तेनाहं प्राणवो मतः ॥ ३३ ॥
 स्नेहो यथा मांसपिण्डं व्याप्नोति व्याप्ययत्यपि ।
 सर्वान् लोकानहं दहत्सर्वव्यापी ततोऽस्म्यहम् ॥ ३४ ॥
 ब्रह्मा हरिश्च भगवानाद्यन्तं नोपलभ्यवान् ।
 ततोऽन्ये च सुरा यस्मादनन्तोऽहमितीरितः ॥ ३५ ॥
 गर्भजन्मजरा मृत्युसंसारभवसागरात् ।
 तारयामि यतो भक्तं तस्मात्तारोऽहमीरितः ॥ ३६ ॥
 यतुर्विधेषु देहेषु ज्वत्वेन वसाम्यहम् ।
 सूक्ष्मो भूत्वा च हृद्देशे यत्तसूक्ष्मं प्रकीर्तितः ॥ ३७ ॥
 महातमसि मग्नेभ्यो भक्तेभ्यो यत्प्रकाशये ।

विद्युद्भद्रतुलं रूपं तस्माद्द्विद्युतमस्म्यलम् ॥ ३८ ॥

अेक अेव यतो लोकान् विसृजामि सृजामि च ।

विवासयामि गृह्णामि तस्माद्देकोऽलभीश्वरः ॥ ३८ ॥

न द्वितीयो यतस्तस्थे तुरीयं ब्रह्म यत्स्वयम् ।

भूतान्यात्मनि संलृत्य यैको रुद्रो वसाम्यलम् ॥ ४० ॥

सर्वाल्लोका-न्यदीशेऽमीशिनीभिश्च शक्तिभिः ।

ईशानमस्य जगतः स्वर्दृशं यक्षुरीश्वरम् ॥ ४१ ॥

ईशानश्चास्मि जगतां सर्वेषामपि सर्वदा ।

ईशानः सर्वविद्यानां यदीशानस्ततोऽस्म्यलम् ॥ ४२ ॥

सर्वभावात्त्रिरीक्षेऽलमात्मज्ञानं निरीक्षये ।

योगं च गमये तस्माद्भगवान्मलतो मतः ॥ ४३ ॥

अजस्रं यस्य गृह्णामि विसृजामि सृजामि च ।

सर्वाल्लोका-ववासयामि तेनालं वै मलेश्वरः ॥ ४४ ॥

मलत्यात्मज्ञानयोगैश्वर्ये यस्तु मलीयते ।

सर्वान् भावान् परित्यज्य मलदेवश्च सोऽस्म्यलम् ॥ ४५ ॥

अेषोऽस्मि देवः प्रदिशो नु सर्वाः

पूर्वो ढि जातोस्म्यलमेव गर्भे ।

अलं ढि जातश्च जनिष्यमाणः

प्रत्यग्जनस्तिष्ठति सर्वतोमुभः ॥ ४६ ॥

विश्वतश्चक्षुरुत विश्वतोमुभो

विश्वतोबाडुरुत विश्वतस्यात् ।

संवाडुल्यां धमति सम्पतत्रै-

र्धावाभूमी जनयन्देव अेकः ॥ ४७ ॥

वालाग्रमात्रं लृदयस्य मध्ये

विश्वं देवं जातवेदं वरेष्यम् ।

मामात्मस्थं येऽनुपश्यन्ति धीरा-

स्तेषां शान्तिः शाश्वती नेतरेषाम् ॥ ४८ ॥

अलं योनिमधितिष्ठामि यैको

मयेदं पूर्णं पञ्चविधं य सर्वम् ।
 मामीशानं पुरुषं देवमीज्यं विदित्वा
 नियाय्येमां शान्तिमत्यन्तमेति ॥ ४९ ॥

प्राणेष्वन्तर्मनसो लिङ्गमाहु-
 रस्मिन्कीधोऽयं य तृष्णा क्षमा य ।
 तृष्णां हित्वा हेतुजालस्य मूलं
 बुद्ध्या चित्तं स्थापयित्वा मयील ।
 अयं ये मां ध्यायमाना भजते
 तेषां शान्तिः शाश्वती नेतरेषाम् ॥ ५० ॥

यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह ।
 आनन्दं ब्रह्म मां ज्ञात्वा न बिभेति कुतश्चन ॥ ५१ ॥

श्रुत्वेति देवा मद्भाज्यं डैवल्यज्ञानमुत्तमम् ।
 जपन्तो मम नामानि मम ध्यानपरायणाः ॥ ५२ ॥

सर्वे ते स्वस्वदेहान्ते मत्सायुज्यं गताः पुरा ।
 ततोऽग्रे परिदृश्यन्ते पदार्था मद्भिभूतयः ॥ ५३ ॥

मय्येव सकलं जातं मयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ।
 मयि सर्वं लयं याति तद्ब्रह्माद्भयमस्यलम् ॥ ५४ ॥

अणोरणीयानलमेव तद्-
 न्मडानलं विश्वमलं विशुद्धः ।
 पुरातनोऽलं पुरुषोऽलमीशो
 हिरण्मयोऽलं शिवरूपमस्मि ॥ ५५ ॥

अपाणिपादोऽलमचिन्त्यशक्तिः
 पश्याभ्यक्षुः स शृणोम्यकर्णः ।
 अलं विजानामि विविक्तरूपो
 न यास्ति वेत्ता मम चित्सदालम् ॥ ५६ ॥

वेदैरशेषैरलमेव वेदो
 वेदान्तकृद्देवविदेव यालम् ।
 न पुण्यपापे मम नास्ति नाशो
 न जन्म देहेन्द्रियबुद्धिरस्ति ॥ ५७ ॥

न भूमिरापो न च वह्निरस्ति
 न यानिलो मेऽस्ति न मे नभश्च ।
 એવં વિદિત્વા એવં માં તત્ત્વતો વેત્તિ યસ્તુ રામ મહામ્તે
 પરમાત્મરૂપં
 ગુહાશયં નિષ્કલમદ્વિતીયમ્ ॥ ૫૮ ॥
 સમસ્તસાક્ષિં સદસદ્વિહીનઃ
 પ્રયાતિ શુદ્ધં પર્માત્મરૂપમ્ ॥ ૫૯ ॥
 એવં માં તત્ત્વતો વેત્તિ યસ્તુ રામ મહામતે ।
 સ એવ નાન્ય લોકેષુ ડૈવલ્યફલમશ્રુતે ॥ ૬૦ ॥
 ઇતિ શ્રીપદ્મપુરાણે ઉપરિભાગે શિવગીતાસૂપનિષત્સુ
 બ્રહ્મવિદ્યાયાં યોગશાસ્ત્રે શિવરાઘવસંવાદે
 વિભૂતિયોગો નામ ષષ્ઠોઽધ્યાયઃ ॥ ૬ ॥

અથ સમમોઽધ્યાયઃ ॥

શ્રીરામ ઉવાચ ॥

ભગવન્યન્મયા પૃષ્ઠે તત્તથૈવ સ્થિતં વિભો ।
 અત્રોત્તરં મયા લબ્ધં ત્વત્તો નૈવ મહેશ્વર ॥ ૧ ॥
 પરિસ્થિન્નપરીમાણે દેહે ભગવતસ્તવ ।
 ઉત્પત્તિઃ પગ્ચભૂતાનાં સ્થિતિર્વા વિલયઃ કથમ્ ॥ ૨ ॥
 સ્વસ્વાધિકારસંબદ્ધાઃ કથં નામ સ્થિતાઃ સુરાઃ ।
 તે સર્વે કથં દેવ ભુવનાનિ ચતુર્દશ ॥ ૩ ॥
 ત્વત્તઃ શ્રુત્વાપિ દેવાત્ર સંશયો મે મહાનભૂત્ ।
 અપ્રત્યાયિતચિત્તસ્ય સંશયં છેત્તુમર્હસિ ॥ ૪ ॥
 શ્રીભગવાનુવાચ ॥
 વટબીજેઽતિસૂક્ષ્મેઽપિ મહાવટતરુર્યથા ।
 સર્વદાસ્તેઽન્યથા વૃક્ષઃ કુત આયાતિ તદ્દદ ॥ ૫ ॥
 તદ્દ્રન્મમ તનૌ રામ ભૂતાનામાગતિર્લયઃ ।
 મહાસૈન્ધવપિણ્ડોઽપિ જલે ક્ષિપ્તો વિલીયતે ॥ ૬ ॥

न दृश्यते पुनः पाकात्कुत आयाति पूर्ववत् ।
प्रातःप्रातर्यथाऽऽलोको जायते सूर्यमण्डलात् ॥ ७ ॥

अेवं मत्तो जगत्सर्वं जायतेऽस्ति विलीयते ।
मध्येव सकलं राम तद्भ्रजानीडि सुप्रत ॥ ८ ॥
श्रीराम उवाच ॥

कथितेऽपि मडाभाग दिग्जडस्य यथा दिशि ।
निवर्तते भ्रमो नैव तद्भ्रमम करोमि किम् ॥ ९ ॥
श्रीभगवानुवाच ॥

मयि सर्वं यथा राम जगदेतन्न्यराचरम् ।
वर्तते तद्दर्शयामि न द्रष्टुं क्षमते भवान् ॥ १० ॥
दिव्यं यक्षुः प्रदास्यामि तुभ्यं दशरथात्मज ।
तेन पश्य भयं त्यक्त्वा मत्तेजोमण्डलं ध्रुवम् ॥ ११ ॥
न यर्मयक्षुषा द्रष्टुं शक्यते मामकं मलः ।
नरेण वा सुरेणापि तन्ममानुग्रहं विना ॥ १२ ॥
सूत उवाच ॥

धृत्युक्त्वा प्रददौ तस्मै दिव्यं यक्षुर्मण्डेश्वरः ।
अथादर्शयदेतस्मै वक्त्रं पातालसंनिभम् ॥ १३ ॥

विद्युत्कोटिप्रभं दीप्तमतिभीमं भयावहम् ।
तद्दृष्ट्वैव भयाद्रामो जनुभ्यामवनिं गतः ॥ १४ ॥

प्राणम्य दण्डवद्भूमौ तुष्टाय च पुनः पुनः ।
अथोत्थाय मडावीरो यावदेव प्रपश्यति ॥ १५ ॥

वक्त्रं पुरभिदस्तत्र अन्तर्भ्रजमाण्डकोटयः ।
यटका षव लक्ष्यन्ते ज्वालामालासमाकुलाः ॥ १६ ॥

मेरुमन्दरविन्ध्याद्या गिरयः सप्तसागराः ।
दृश्यन्ते यन्द्रसूर्याद्याः पञ्च भूतानि ते सुराः ॥ १७ ॥

अरण्यानि मडानागा भुवनानि यतुर्दश ।
प्रतिभ्रजमाण्डमेवं तद्दृष्ट्वा दशरथात्मजः ॥ १८ ॥

सुरासुराणां संग्रामस्तत्र पूर्वापरानपि ।
विष्णोर्दशावतारांश्च तत्तत्कर्माण्यपि द्विजाः ॥ १९ ॥

पराभवांश्च देवानां पुरदाढं मलेशितुः ।
उत्पद्यमानानुत्पन्ना-सर्वानपि विनश्यतः ॥ २० ॥

दृष्ट्वा रामो भयाविष्टः प्रणानाम पुनः पुनः ।
उत्पन्नतत्त्वज्ञानोऽपि बभूव रघुनन्दनः ॥ २१ ॥

अथोपनिषदां सारैरथैस्तुष्टाव शंकरम् ॥ २२ ॥
श्रीराम उवाच ॥

देव प्रपन्नार्तिहर प्रसीद

प्रसीद विश्वेश्वर विश्ववन्द्य ।

प्रसीद गङ्गाधर चन्द्रमौले

मां त्राहि संसारभयादनाथम् ॥ २३ ॥

त्वत्तो ङि जातं जगदेतदीश

त्वय्येव भूतानि वसन्ति नित्यम् ।

त्वय्येव शंभो विलयं प्रयान्ति

भूमौ यथा वृक्षलताद्योऽपि ॥ २४ ॥

ब्रह्मेन्द्र रुद्राश्च मरुद्गणाश्च

गन्धर्वयक्षाऽसुरसिद्धसङ्घाः ।

गङ्गादि नद्यो वरुणालयाश्च

वसन्ति शूलिंस्तव वङ्गयंत्रे ॥ २५ ॥

त्वन्मायया कल्पितमिन्दुमौले

त्वय्येव दृश्यत्वमुपैति विश्वम् ।

भ्रान्त्या जनः पश्यति सर्वमेत-

च्छुक्तौ यथा शौचमलिं च रज्जौ ॥ २६ ॥

तेजोभिरापूर्थं जगत्समस्तं

प्रकाशमानः कुरूपे प्रकाशम् ।

विना प्रकाशं तव देवदेव

न दृश्यते विश्वमिदं क्षणेन ॥ २७ ॥

अल्पाश्रयो नैव बृहन्तमर्थं

धत्तेऽणुरेको न छि विन्ध्यशैलम् ।
 त्वद्भङ्गमात्रे जगद्वैतदस्ति
 त्वन्माययैवेति विनिश्चिनोमि ॥ २८ ॥

रज्जौ भुजङ्गो भयद्यो ययैव
 न जायते नास्ति न यैति नाशम् ।
 त्वन्मायया डेवलमात्ररूपं
 तथैव विश्वं त्वयि नीलकण्ठ ॥ २९ ॥

विद्यार्थमाज्ञो तव यच्छरीर-
 माधारत्वात् जगतामुपैति ।
 तदध्ययश्च मदविधयैव
 पूर्वाश्चिदानन्दमयो यतस्त्वम् ॥ ३० ॥

पूजेष्टपूर्तादिवरङ्कियाणां
 भोक्तुः क्वलं यच्छसि विश्वमेव ।
 भूषैतदेवं वयनं पुरारे
 त्वत्तोऽस्ति भिन्नं न य किञ्चिदेव ॥ ३१ ॥

अज्ञानमूढा मुनयो वदन्ति
 पूजोपयाराद्विजिह्विःकियाभिः ।
 तोषं गिरीशो भजतीति मिथ्या
 कुतस्त्वमूर्तस्य तु भोगलिप्सा ॥ ३२ ॥

किञ्चिद्दलं वा युलकोदकं वा
 यस्त्वं मलेश प्रतिगृह्य दत्से ।
 त्रैलोक्यलक्ष्मीमपि यज्जनेभ्यः
 सर्वं त्वविधाकृतमेव मन्ये ॥ ३३ ॥

व्याप्नोषि सर्वा विदिशो दिशश्च
 त्वं विश्वमेकः पुरुषः पुराणः ।
 नष्टेऽपि तस्मिंस्तव नास्ति छानि-
 धटे विनष्टे नभसो ययैव ॥ ३४ ॥

यथैकमाकाशगमर्कभिम्भं
 क्षुद्रेषु पात्रेषु जलान्वितेषु ।
 भजत्यनेकप्रतिभिम्भत्वात्

तथा त्वमन्तःकरणेषु देव ॥ ३५ ॥

संसर्जने वाऽप्यवने विनाशे

विश्वस्य किञ्चित्तव नास्ति कार्यम् ।

अनादिभिः प्राणभृतामदृष्टै-

स्तथापि तत्स्वप्नवदातनोषि ॥ ३६ ॥

स्थूलस्य सूक्ष्मस्य जडस्य भोगो

देहस्य शंभो न विदं विनास्ति ।

अतस्त्वदारोपणमातनोति

श्रुतिः पुरारे सुषुप्तुःप्रयोः सदा ॥ ३७ ॥

नमः सखिदाम्भोषिडंसाय तुभ्यं

नमः कालकालाय कालात्मकाय ।

नमस्ते समस्ताद्यसंसारकर्त्रे

नमस्ते भृषायित्तवृत्त्यैकभोङ्क्रे ॥ ३८ ॥

सूत उवाच ॥

अेवं प्राणम्य विश्वेशं पुरतः प्राञ्जलिः स्थितः ।

विस्मितः परमेशानं जगाद रघुनन्दनः ॥ ३९ ॥

श्रीराम उवाच ॥

उपसंहर विश्वात्मन्विश्वरूपमिदं तव ।

प्रतीतं जगदैकात्म्यं शंभो भवदनुग्रहात् ॥ ४० ॥

श्रीभगवानुवाच ॥

पश्य राम मडाबाडो मत्तो नान्योऽस्ति कश्चन ॥ ४१ ॥

सूत उवाच ॥

उत्पुङ्गवैवोपसंजुष्टे स्वदेहे देवतादिकान् ।

मीलिताक्षः पुनर्लुषाद्यावद्रामः प्रपश्यति ॥ ४२ ॥

तावदेव गिरेः शृङ्गे व्याघ्रयर्मोपरि स्थितम् ।

दृष्ट्वा पञ्चवदनं नीलकण्ठं त्रिलोचनम् ॥ ४३ ॥

व्याघ्रयर्माम्बरधरं भूतिभूषितविग्रहम् ।

कृष्टिकङ्कुलाभूषाढ्यं नागयज्ञोपवीतिनम् ॥ ४४ ॥

વ્યાઘ્રચર્મોત્તરીયં ચ વિદ્યુત્પિડ્ગજટાધરમ્ ।

એકાકિનં ચન્દ્રમૌલિં વરેણ્યમભયપ્રદમ્ ॥ ૪૫ ॥

ચતુર્ભુજં ખણ્ડપરશુ મૃગહસ્તં જગત્પતિમ્ ।

અથાજ્ઞાયા પુરસ્તસ્ય પ્રણમ્યોપવિવેશ સઃ ॥ ૪૬ ॥

અથાહ રામં દેવેશો યદ્યત્પ્રજ્ઞમભીચ્છસિ ।

તત્સર્વં પૃચ્છ રામ ત્વં મત્તો નાન્યોઽસ્તિ તે ગુરુઃ ॥ ૪૭ ॥

ઇતિ શ્રીપદ્મપુરાણે ઉપરિભાગે શિવગીતાસૂપનિષત્સુ

બ્રહ્મવિદ્યાયાં યોગશાસ્ત્રે શિવરાઘવસંવાદે

વિશ્વરૂપદર્શનં નામ સપ્તમોઽધ્યાયઃ ॥ ૭ ॥

અથ અષ્ટમોઽધ્યાયઃ ॥

શ્રીરામ ઉવાચ ॥

પાઞ્ચભૌતિકદેહસ્ય ચોત્પત્તિર્વિલયઃ સ્થિતિઃ ।

સ્વરૂપં ચ કથં દેવ ભગવન્વક્તુમર્હસિ ॥ ૧ ॥

શ્રીરામ ઉવાચ ॥

પાઞ્ચભૌતિકદેહસ્ય ચોત્પત્તિર્વિલયઃ સ્થિતિઃ ।

સ્વરૂપં ચ કથં દેવ ભગવન્વક્તુમર્હસિ ॥ ૧ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ ॥

પઞ્ચભૂતૈઃ સમારબ્ધો દેહોઽયં પાઞ્ચભૌતિકઃ ।

તત્ર પ્રદાનં પૃથિવી શેષાણાં સહકારિતા ॥ ૨ ॥

જરાયુજોઽણ્ડજશ્ચૈવ સ્વેદજશ્ચોદ્ભિજસ્તથા ।

એવં ચતુર્વિધઃ પ્રોક્તો દેહોઽયં પાઞ્ચભૌતિકઃ ॥ ૩ ॥

માનસસ્તુ પરઃ પ્રોક્તો દેવાનામેવ સંસ્મૃતઃ ।

તત્ર વક્ષ્યે પ્રથમતઃ પ્રધાનત્વાજ્જરાયુજમ્ ॥ ૪ ॥

શુક્રશોણિતસંભૂતા વૃત્તિરેવ જરાયુજઃ ।

સ્ત્રીણાં ગર્ભાશયે શુક્રમૃતુકાલે વિશેઘદા ॥ ૫ ॥

योषितो रजसा युक्तं तदेव स्याज्जरायुजम् ।
 भाडुल्याद्रजसा स्त्री स्याच्छुक्राधिक्ये पुमान्भवेत् ॥ ६ ॥
 शुक्रशोणितयोः साम्ये जायते य नपुंसकः ।
 ऋतुस्नाता भवेन्नारी यतुर्थे द्विवसे ततः ॥ ७ ॥
 ऋतुकालस्तु निर्दिष्ट आपोऽशट्तिनावधि ।
 तत्रायुग्मदिने स्त्री स्यात्पुमान्युग्मदिने भवेत् ॥ ८ ॥
 षोडशे द्विवसे गर्भो जायते यद्दि सुभ्रुवः ।
 यङ्कवती भवेद्राजा जायते नात्र संशयः ॥ ९ ॥
 ऋतुस्नाता यस्य पुंसः साकाङ्क्षं मुष्मभीक्षते ।
 तदाकृतिर्भवेद्वर्षस्तत्पश्येत्स्वामिनो मुष्मम् ॥ १० ॥
 याऽस्ति यर्मावृतिः सूक्ष्मा जरायुः सा निगद्यते ।
 शुक्रशोणितयोर्योगस्तस्मिन्नेव भवेद्यतः ।
 तत्र गर्भो भवेद्यस्मात्तेन प्रोक्तो जरायुजः ॥ ११ ॥
 अण्डजाः पक्षिसर्पाद्याः स्वेदजा मशकादयः ।
 उद्भिज्जस्तृणगुल्माद्या मानसाश्च सूरर्षयः ॥ १२ ॥
 जन्मकर्मवशादेव निषिक्तं स्मरमन्दिरे ।
 शुक्रं रजःसामयुक्तं प्रथमे मासि तद्द्रवम् ॥ १३ ॥
 बुद्धुदं कललं तस्मात्ततः पेशी भवेद्विदम् ।
 पेशीघनं द्वितीये तु मासि पिण्डः प्रजायते । १४ ॥
 कराङ्घ्रिशिर्षकादीनि तृतीये संभवन्ति हि ।
 अभिव्यक्तैश्च ञ्जवस्य यतुर्थे मासि जायते ॥ १५ ॥
 ततश्चलति गर्भोऽपि जनन्या जठरे स्वतः ।
 पुत्रश्चेदक्षिणे पार्श्वे कन्या वामे य तिष्ठति ॥ १६ ॥
 नपुंसकस्तूदरस्य भागे तिष्ठति मध्यतः ।
 अतो दक्षिणपार्श्वे तु शेते माता पुमान्यदि ॥ १७ ॥
 अङ्गप्रत्यङ्गभागाश्च सूक्ष्माः स्युर्युगपत्तदा ।
 विडाय श्मश्रुदन्तादीञ्जन्मानन्तरसंभवान् ॥ १८ ॥
 यतुर्थे व्यक्तता तेषां भावानामपि जायते ।

पुंसां स्वैर्यादयो भावा भीरुत्वाद्यास्तु योषिताम् ॥ १८ ॥

नपुंसके य ते मिश्रा भवन्ति रघुनन्दन ।

मातृजं यास्य वृद्धयं विषयानभिकाङ्क्षति ॥ २० ॥

ततो मातुर्भनोऽभीष्टं कुर्याद्भर्माविवृद्धये ।

तां य द्विवृद्धयां नारीमाहुर्दोषद्विनीं ततः ॥ २१ ॥

अदानादौऽदृष्टानां स्युर्गर्भस्य व्यङ्गतादयः ।

मातुर्यद्विषये लोभस्तदातीं जायते सुतः ॥ २२ ॥

प्रबुद्धं पञ्चमे चित्तं मांसशोणितपुष्टता ।

षष्ठेऽस्थिरनायुनभरकेशलोमविविक्तता ॥ २३ ॥

बलवर्णौ योपचितौ सभमे त्वङ्गपूर्वता ।

पादान्तरितडस्ताभ्यां श्रोत्ररन्ध्रे पिधाय सः ॥ २४ ॥

उद्विग्नो गर्भसंवासादस्ति गर्भलयान्वितः ॥ २५ ॥

आविर्भूतप्रबोधोऽसौ गर्भदुःखादिसंयुतः ।

डा कष्टमिति निर्विण्णः स्वात्मानं शोशुषीत्यथ ॥ २६ ॥

अनुभूता मडासज्याः पुरा मर्मस्थिदोऽसकृत् ।

करंभवालुकास्तमाश्चादज्यन्तासुभाशयाः ॥ २७ ॥

जठरानलसंतप्तपित्ताप्यरसविप्लुषः ।

गर्भाशये निमग्नं तु दृढन्त्यतिभृशं तु माम् ॥ २८ ॥

उदर्यङ्गमिवङ्ग्राणि कूटशात्मलिकण्टकैः ।

तुल्यानि य तुदन्त्यार्तं पाश्चात्स्थिक्कक्यार्हितम् ॥ २९ ॥

गर्भे दुर्गन्धबूयिष्ठे जठराग्निप्रदीपिते ।

दुःखं मयासं यत्तस्मात्कनीयः कुम्भपाकजम् ॥ ३० ॥

पूयासृक्श्लेष्मपायित्वं वाग्ताशित्वं य यद्भवेत् ।

अशुशुभौ कृमिभावश्च तत्राप्तं गर्भशायिना ॥ ३१ ॥

गर्भशय्यां समारुज्य दुःखं याद्दुः मयापि तत् ।

नातिशेते मडादुःखं निःशेषनरकेषु तत् ॥ ३२ ॥

अेवं स्मरन्पुरा प्राप्ता नानाजातीश्च यातनाः ।

भोक्षोपायमभिध्यायन्वर्ततेऽव्यासतत्परः ॥ ३३ ॥

अष्टमे त्वङ्मृती स्यातामोजस्तेजश्च लृद्धमवम् ।
शुभ्रमापीतरक्तं य निमित्तं श्रुवितं मतम् ॥ ३४ ॥

मातरं य पुनर्गर्भं यञ्च्यत् तत्प्रधावति ।
ततो जातोऽष्टमे गर्भो न श्रुवत्योजसोऽञ्जितः ॥ ३५ ॥

किञ्चित्कालमवस्थानं संस्कारात्पीडिताङ्गवत् ।
समयः प्रसवस्य स्थान्भासेषु नवमादिषु ॥ ३६ ॥

मातुरस्रवलां नाडीमाश्रित्यान्ववतारिता ।
नाभिस्थनाडी गर्भस्य मात्राडाररसावळ ।
तेन श्रुवति गर्भोऽपि मात्राडारेण पोषितः ॥ ३७ ॥

अस्थियन्त्रविनिष्पिष्टः पतितः दुक्षिवर्त्मना ।
मेदोऽसृष्टिञ्चसर्वाङ्गो जरायुपुटसंवृतः ॥ ३८ ॥

निष्कामन्भृशदुःभार्तो रुदन्नुच्चैरधोमुभः ।
यन्त्रादेव विनिर्मुक्तः पतत्युत्तानशाय्युत ॥ ३९ ॥

अकिञ्चित्कस्तथा बालो मांसपेशीसमास्थितः ।
श्वमार्जरादिदंष्ट्रिभ्यो रक्ष्यते दण्डपाणिभिः ॥ ४० ॥

पितृवद्राक्षसं वेत्ति मातृवद्गुणिकिनीमपि ।
पूयं पयोवदज्ञानादीर्घकष्टं तु शैशवम् ॥ ४१ ॥

श्लेष्मला पिडिता नाडी सुषुम्ना यावदेव छि ।
व्यक्तवर्णं य वयनं तावद्भक्तुं न शक्यते ॥ ४२ ॥

अत एव य गर्भेऽपि रोदितुं नैव शक्यते ॥ ४३ ॥

दृभोऽथ यौवनं प्राप्य मन्मथज्वरविह्वलः ।
गायत्यकस्माद्दुश्चैस्तु तथा कस्माच्च वल्गति ॥ ४४ ॥

आरोहति तदुन्वेगाच्छान्तानुद्वेज्यत्यपि ।
कामकोधमदान्धः सन्न कांश्चिदपि वीक्षते ॥ ४५ ॥

अस्थिमांसशिरालाया वामाया मन्मथालये ।

उत्तानपूतिमण्डूकपाटितोदरसन्निभे ।

आसक्तः स्मरन्नाणार्त आत्मना दृश्यते भृशम् ॥ ४६ ॥

अस्थिमांसशिरात्वग्भ्यः किमन्यद्भर्तते वपुः ।
 वामानां मायया मूढो न किञ्चिद्भीक्षते जगत् ॥ ४७ ॥
 निर्गते प्राणपवने देहो ढंत मृगीदृशः ।
 यथाहि जायते नैव वीक्ष्यते पञ्चषैर्दिनैः ॥ ४८ ॥
 मडापरिभवस्थानं जरां प्राच्यातिदुःभितः ।
 श्लेष्मण्णा पिडितोरस्को जग्धमन्नं न जुर्यति ॥ ४९ ॥
 सन्नदन्तो मन्ददृष्टिः कटुतिक्तकषायभुङ्क्ते ।
 वातभुङ्क्तेऽपि वक्ररोरुच्यरणोऽबलः ॥ ५० ॥
 गदायुतसमाविष्टः परित्यक्तः स्वबन्धुभिः ।
 निःशौचो मलदिग्धाङ्ग आलिङ्गितवरोषितः ॥ ५१ ॥
 ध्यायन्नसुलभान्भोगान्श्लेधलं वर्तते यवः ।
 सर्वेन्द्रियङ्कियालोपाद्भ्यस्यते बालकैरपि ॥ ५२ ॥
 ततो मृतिजद्दुःखस्य दृष्टान्तो नोपलभ्यते ।
 यस्माद्भिव्यति भूतानि प्राप्मान्यपि परां रुजम् ॥ ५३ ॥
 नीयते मृत्युना जन्तुः परिष्वक्तोऽपि बन्धुभिः ।
 सागरान्तर्जलगतो गरुडेनेव पन्नगः ॥ ५४ ॥
 डा कान्ते डा धनं पुत्राः कन्दमानः सुदारुणम् ।
 मण्डूकं ध्रुव सर्पोऽपि मृत्युना नीयते नरः ॥ ५५ ॥
 मर्मसूक्ष्मथ्यमानेषु मुख्यमानेषु संधिषु ।
 यद्दुःखं म्रियमाणस्य स्मर्यतां तन्मुमुक्षुभिः ॥ ५६ ॥
 दृष्टवाक्षिप्यमाणायां संज्ञया द्वियमाणाया ।
 मृत्युपाशेन बद्धस्य त्राता नैवोपलभ्यते ॥ ५७ ॥
 संरुध्यमानस्तमसा मञ्चित्तमिवाविशन् ।
 उपाहूतस्तदा ज्ञातीनीक्षते दीनयक्षुषा ॥ ५८ ॥
 अयः पाशेन कालेन स्नेहपाशेन बन्धुभिः ।
 आत्मानं कृष्यमाणं तं वीक्षते परितस्तथा ॥ ५९ ॥
 छिक्कया बाध्यमानस्य श्वासेन परिशुष्यतः ।

मृत्युनाऽप्यमाणास्य न भवस्ति परायणम् ॥ ६० ॥

संसारयन्त्रमात्रदो यमदूतैरधिष्ठितः ।

क्व यास्यामीति दुःभार्तः कालपाशेन योजितः ॥ ६१ ॥

किं करोमि क्व गच्छामि किं गृह्णामि त्यजामि किम् ।

एति कर्तव्यतामूढः कृच्छ्राद्देहात्त्यजत्यसून् ॥ ६२ ॥

यातनादेलसंभङ्गो यमदूतैरधिष्ठिताः ।

एतो गत्वानुभवति या यास्ता यमयातनाः ।

तासु यल्लभते दुःखं तद्भक्तुं क्षमते कुतः ॥ ६३ ॥

कर्पूरयन्टनाद्यैस्तु लिप्यते सततं हि यत् ।

भूषणैर्भूष्यते चित्रैः सुवस्त्रैः परिवार्यते ॥ ६४ ॥

अस्पृश्यं जायतेऽप्रेक्ष्यं श्रुवत्यक्तं सदा वपुः ।

निष्कासयन्ति निलयात्क्षणां न स्थापयन्त्यपि ॥ ६५ ॥

दृश्यते य ततः काष्ठैस्तद्भस्म क्रियते क्षणात् ।

भक्ष्यते वा सृगालैश्च गृध्रकुक्कुरवायसैः ।

पुनर्न दृश्यते सोऽथ जन्मकोटिशतैरपि ॥ ६६ ॥

माता पिता गुरुजनः स्वजनो ममेति

मायोपमे जगति कस्य भवेत्प्रतिज्ञा ।

येको यतो व्रजतो कर्मपुरःसरोऽयं

विश्रामवृक्षसदृशः भलु श्रुवलोकः ॥ ६७ ॥

सायं सायं वासवृक्षं समेताः

प्रातः प्रातस्तेन तेन प्रयान्ति ।

त्यक्तवान्योन्यं तं य वृक्षं

विडङ्गा यद्भक्तद्रुक्षातयोऽज्ञातयश्च ॥ ६८ ॥

मृतिधीजं भवेज्जन्म जन्मधीजं भवेन्मृतिः ।

घटयन्वदश्रान्तो भस्ममीत्यनिशं नरः ॥ ६९ ॥

गर्भे पुंसः शुक्रपाताद्यदुक्तं भरणावधि ।

तदेतस्य मडाव्याधेर्मतो नान्योऽस्ति भेषजम् ॥ ७० ॥

एति श्रीपद्मपुराणे उपरिभागे शिवगीतासूपनिषत्सु

अहमविधायां योगशास्त्रे शिवराघवसंवादे
पिएडोत्पत्तिकथनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

अथ नवमोऽध्यायः ॥

श्रीभगवानुवाच ॥

देलस्वर्गुपं वक्ष्यामि श्रुणुष्ववावळितो नृप ।
मत्तो छि जायते विश्वं मयैवैतत्प्रधार्यते ।
मय्येवेदमधिष्ठाने लीयते शुक्तिरौप्यवत् ॥ १ ॥

अलं तु निर्मलः पूर्णः सख्यिदानन्दविग्रहः ।
असंगो निरलंकारः शुद्धं अहम सनातनम् ॥ २ ॥

अनाद्यविधायुक्तः सन् जगत्कारणतां व्रजे ॥ ३ ॥

अनिर्वाच्या मलाविधा त्रिगुणा परिणामिनी ।
रजः सत्त्वं तमश्चेति त्रिगुणाः परिकीर्तिताः ॥ ४ ॥

सत्त्वं शुक्लं समादिष्टं सुभङ्गानास्पदं नृणाम् ।
दुःखास्पदं रक्तवर्णं यज्यलं य रजो मतम् ॥ ५ ॥

तमः कृष्णं जडं प्रोक्तमुदासीनं सुभादिषु ॥ ६ ॥

अतो मम समायोगाच्छक्तिः सा त्रिगुणात्मिका ।
अधिष्ठाने तु मय्येव भजते विश्वरूपताम् ।
शुक्तौ रजतवद्रजौ भुजङ्गो यद्भेदेव तु ॥ ७ ॥

आकाशादीनि जायन्ते मत्तो भूतानि मायया ।
तैरारब्धमिदं विश्वं देलोऽयं पाञ्चभौतिकः ॥ ८ ॥

पितृभ्यामशितादन्नात्षट्कोशं जायते वपुः ।
स्नायवोऽस्थीनि मज्जा य जायन्ते पितृतस्तथा ॥ ९ ॥

त्वज्मांशोऽशितमिति मातृतश्च भवन्ति छि ।
भावाः स्युः षड्विधास्तस्य मातृजाः पितृजास्तथा ।
रसजा आत्मजाः सत्त्वसंभूताः स्वात्मजास्तथा ॥ १० ॥

मृदवः शोणितं मेदो मज्जा प्वीला यद्बुद्बुदम् ।
दृन्नाभित्येवमाद्यास्तु भावा मातृभवा मताः ॥ ११ ॥

श्मश्रुलोमकयस्नायुशिराधमनयो नभाः ।
 दशनाः शुक्लमित्याधाः स्थिराः पितृसमुद्भवः ॥ १२ ॥
 शरीरोपचिर्तिर्वर्णो वृद्धिस्तृमिर्बलं स्थितिः ।
 अलोलुपत्वमुत्साहं धत्यादि रसजं विदुः ॥ १३ ॥
 धृष्टा द्वेषः सुभं दुःभं धर्माधर्मौ च भावना ।
 प्रयत्नो ज्ञानमायुश्चेन्द्रियाणीत्येवमात्मजाः ॥ १४ ॥
 ज्ञानेन्द्रियाणि श्रवणं स्पर्शनं दर्शनं तथा ।
 रसनं घ्राणमित्याहुः पञ्च तेषां तु गोचराः ॥ १५ ॥
 शब्दः स्पर्शस्तथा रूपं रसो गन्ध इति क्रमात् ।
 वाक्कराद्घ्रिगुदोपस्थान्याहुः कर्मेन्द्रियाणि हि ॥ १६ ॥
 वचनादानगमनविसर्गगतयः क्रमात् ।
 कर्मेन्द्रियाणां ज्ञानीयान्मनश्चैवोभयात्मकम् ॥ १७ ॥
 क्रियास्तेषां मनोबुद्धिरुदंकारस्ततः परम् ।
 अन्तःकरणमित्याहुश्चित्तं येति यतुष्टयम् ॥ १८ ॥
 सुभं दुःभं च विषयौ विज्ञेयौ मनसः क्रियाः ।
 स्मृतिभीतिविकल्पाधा बुद्धिः स्यान्निश्चयात्मिका ।
 अहं भमेत्युदंकारश्चित्तं येतयते यतः ॥ १९ ॥
 सत्त्वाभ्यमन्तःकरणं गुणभेदास्त्रिधा मतम् ।
 सत्त्वं रजस्तम इति गुणाः सत्त्वात्तु सात्त्विकाः ॥ २० ॥
 आस्तिक्यशुद्धिधर्मेकमतिप्रभृतयो मताः ।
 रजसो राजसा भावाः कामक्रोधमदादयः ॥ २१ ॥
 निद्रालस्यप्रमादादि वञ्चनाद्यास्तु तामसाः ।
 प्रसन्नेन्द्रियतारोग्यानालस्याद्यास्तु सत्त्वजाः ॥ २२ ॥
 दैहो मात्रात्मकस्तस्मादादत्ते तद्गुणानिमान् ।
 शब्दः श्रोत्रं मुञ्जरता वैचित्र्यं सूक्ष्मता धृतिः ॥ २३ ॥
 बलं च गगनाद्वायोः स्पर्शश्च स्पर्शनेन्द्रियम् ।
 उत्क्षेपणमपक्षेपाकुञ्चने गमनं तथा ॥ २४ ॥

प्रसारणमितीमानि पञ्च कर्माणि रुक्षता ।
 प्राणान्पानौ तथा व्यानसमानोदानसंज्ञकान् ॥ २५ ॥
 नागः क्रूरश्च कृकलो देवदत्तो धनञ्जयः ।
 दशैता वायुविकृतीस्तथा गृह्णाति लाघवम् ॥ २६ ॥
 तेषां मुष्यतरः प्राणो नाभेः कण्ठादवस्थितः ।
 यरत्यसौ नासिकयोर्नाभौ लृद्यपद्भुजे ॥ २७ ॥
 शब्दोऽभ्यारणनिश्चासोऽच्छ्वासादेरपि कारणम् ॥ २८ ॥
 अपानस्तु गुदे मेढ्रे कटिजङ्घोदरेष्वपि ।
 नाभिकण्ठे वक्षायोरुत्तरजानुषु तिष्ठति ।
 तस्य भूत्रपुशीषादिविसर्गः कर्म कीर्तितम् ॥ २९ ॥
 व्यानोऽक्षिश्रोत्रगुल्फेषु जिह्वाघ्राणेषु तिष्ठति ।
 प्राणायामधृतित्यागग्रहणार्थस्य कर्म य ॥ ३० ॥
 समानो व्याप्य निभिलं शरीरं वह्निना सल ।
 द्विसप्ततिसलस्रोषु नाडीरन्ध्रेषु संयत्न ॥ ३१ ॥
 भुक्तापीतरसान्साभ्यगानयन्तेऽपुष्टिकृत् ।
 उदानः पादयोरास्ते उस्तयोरङ्गसंधिषु ॥ ३२ ॥
 कर्मास्य देहोत्पन्नयोत्कमणादि प्रकीर्तितम् ।
 त्वगादिघातूनाश्रित्य पञ्च नागाद्यः स्थिताः ॥ ३३ ॥
 उद्गरादि निमेषादि क्षुत्पिपासादिकं क्मात् ।
 तन्द्गीप्रभृति शोकादि तेषां कर्म प्रकीर्तितम् ॥ ३४ ॥
 अग्नेस्तु रोचकं रुपं दीप्तं पाकं प्रकाशताम् ।
 अमर्षतीक्ष्णसूक्ष्माणामोजस्तेजश्च शूरताम् ॥ ३५ ॥
 मेधावितां तथाऽऽदत्ते जलात्तु रसनं रसम् ।
 शैत्यं स्नेहं द्रवं स्वेदं गात्रादिमृदुतामपि ॥ ३६ ॥
 भूमैर्घ्राणोन्द्रियं गन्धं स्थैर्यं धैर्यं च गौरवम् ।
 त्वगसृग्मांसमेहोऽस्थिमज्जाशुक्लाणि धातवः ॥ ३७ ॥
 अन्नं पुंसाशितं त्रेधा जायते जठराग्निना ।
 मलः स्थविष्ठो भागः स्थान्मध्यमो मांसतां प्रजेत् ।

मनः कनिष्ठो भागः स्यात्तस्मादन्नमयं मनः ॥ ३८ ॥

अपां स्थविष्ठो मूत्रं स्यान्मध्यमो रुधिरं भवेत् ।

प्राणः कनिष्ठो भागः स्यात्तस्मात्प्राणो जलात्मकः ॥ ३९ ॥

तेजसोऽस्थि स्थविष्ठः स्यान्मज्जा मध्यम संभवः ।

कनिष्ठा वाज्रमता तस्मात्तेजोऽवन्नात्मकं जगत् ॥ ४० ॥

लोडिताज्जायते मांसं मेदो मांससमुद्भवम् ।

मेदसोऽस्थीनि जायन्ते मज्जा यास्थिसमुद्भवा ॥ ४१ ॥

नाज्योऽपि मांससंघाताच्छुद्धं मज्जासमुद्भवम् ॥ ४२ ॥

वातपित्तकफाश्चात्र धातवः परिकीर्तिताः ।

दशाञ्जलि जलं ज्ञेयं रसस्याञ्जलयो नव ॥ ४३ ॥

रक्तस्याष्टौ पुरीषस्य सप्त स्युः श्लेष्मलाश्च षट् ।

पित्तस्य पञ्च यत्वारो मूत्रस्याञ्जलयस्त्रयः ॥ ४४ ॥

वसाया मेदसो द्वौ तु मज्जा त्वञ्जलिसंमिता ।

अर्धाञ्जलि तथा शुद्धं तदेव बलमुच्यते ॥ ४५ ॥

अस्थनां शरीरे संध्या स्यात्षष्टियुक्तं शतत्रयम् ।

जलजानि कपालानि रुचकास्तरणानि च ।

नलकानीति तान्याहुः पञ्चधास्थीनि सूरयः ॥ ४६ ॥

द्वे शते त्वस्थिसंधीनां स्यातां तत्र दशोत्तरे ।

शौरवाः प्रसराः स्कन्दरोयनाः स्युरुलूपलाः ॥ ४७ ॥

समुद्रा मण्डलाः शंभावर्ता वामनकुण्डलाः ।

धृत्यष्टधा समुद्दिष्टाः शरीरेष्वस्थिसंधयः ॥ ४८ ॥

सार्धकोटित्रयं रोमणां श्मश्रुदेशास्त्रिलक्षकाः ।

द्वेऽस्वर्गपमेवं ते प्रोक्तं दशरथात्मज ॥ ४९ ॥

यस्मादस्यारो नास्त्येव पदार्थो भुवनत्रये ।

द्वेऽस्मिन्नभिमानेन न मलोपायबुद्धयः ॥ ५० ॥

अलंकारेण पापेन क्रियन्ते लंत सांप्रतम् ।

तस्मादेतत्स्वरूपं तु विबोद्धव्यं मुमुक्षुभिः ॥ ५१ ॥

एति श्रीपद्मपुराणे उपरिभागे शिवगीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे शिवराघवसंवादे
 देहस्वरूपनिर्णयो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

अथ दशमोऽध्यायः ॥

श्रीराम उवाच ॥

भगवन्नत्र ज्ञुवोऽसौ जन्तोर्देहेऽवतिष्ठते ।
 जायते वा कुतो ज्ञुवः स्वरूपं यास्य किं वद ॥ १ ॥

देहान्ते कुत्र वा याति गत्वा वा कुत्र तिष्ठति ।
 कथमायाति वा देहं पुनर्नायाति वा वद ॥ २ ॥

श्रीभगवानुवाच ॥

साधु पृष्टं मलाभाग गुह्याद्गुह्यतरं हि यत् ।
 देवैरपि सुदुर्ज्ञेयमिन्द्राद्यैर्वा मर्षिभिः ॥ ३ ॥

अन्यस्मै नैव वक्तव्यं मयापि रघुनन्दन ।
 त्वद्भक्त्यालं परं प्रीतो वक्ष्याम्यवहितः श्रुणु ॥ ४ ॥

सत्यज्ञानात्मकोऽनन्तः परमानन्दविग्रहः ।
 परमात्मा परं ज्योतिरव्यक्तो व्यक्तकारणम् ॥ ५ ॥

नित्यो विशुद्धः सर्वात्मा निर्दोषोऽलं निरञ्जनः ।
 सर्वधर्मविहीनश्च न ग्राह्यो मनसापि च ॥ ६ ॥

नालं सर्वेन्द्रियग्राह्यः सर्वेषां ग्राहको ह्यलम् ।
 ज्ञातालं सर्वलोकस्य मम ज्ञाता न विद्यते ॥ ७ ॥

दूरः सर्वविकाराणां परिणामादिकस्य च ॥ ८ ॥

यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सल ।
 आनन्दं ब्रह्म मां ज्ञात्वा न बिभेति कुतश्चन ॥ ९ ॥

यस्तु सर्वाणि भूतानि मय्येवेति प्रपश्यति ।
 मां च सर्वेषु भूतेषु ततो न विजुगुप्सते ॥ १० ॥

यस्य सर्वाणि भूतानि ह्यात्मैवाभूद्भिजानतः ।

को मोडस्तत्र ङः शोक ऐकत्वमनुपश्यतः ॥ ११ ॥

अेष सर्वेषु भूतेषु गूढात्मा न प्रकाशते ।

दृश्यते त्वग्रथा बुद्ध्यया सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः ॥ १२ ॥

अनाद्यविद्यया युक्तस्तथाप्येकोऽडमव्ययः ।

अव्याकृतब्रह्मरूपो जगत्कर्ताऽहमीश्वरः ॥ १३ ॥

ज्ञानमात्रे यथा दृश्यमिदं स्वप्ने जगत्त्रयम् ।

तद्ब्रह्मयि जगत्सर्वं दृश्यतेऽस्ति विलीयते ॥ १४ ॥

नानाविधासमायुक्तो जिवत्वेन वसाम्यडम् ।

पञ्च कर्मेन्द्रियाण्येव पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि य ॥ १५ ॥

मनो बुद्धिरुदंकारश्चित्तं येति यतुष्टयम् ।

वायवः पञ्चमिलिता यान्ति लिङ्गशरीरताम् ॥ १६ ॥

तत्राविधासमायुक्तं चैतन्यं प्रतिबिम्बितम् ।

व्यावहारिकजिवस्तु क्षेत्रज्ञः पुरुषोऽपि य ॥ १७ ॥

स एव जगतां भोक्तानाद्ययोः पुण्यपापयोः ।

छंदामुत्र गती तस्य जगत्स्वप्नादिभोक्तृता ॥ १८ ॥

यथा दर्पणकालिम्बा मलिनं दृश्यते मुष्मत् ।

तद्ब्रह्मन्तःकरणगैर्दोषैरात्मापि दृश्यते ॥ १९ ॥

परस्परार्थासवशात्स्यादन्तःकरणात्मनोः ॥

अेकीभावाभिमानेन परात्मा दुःखभागीव ॥ २० ॥

मरुभूमौ जलत्वेन मध्याह्नार्कमरीचिकाः ।

दृश्यन्ते मूढचित्तस्य न ज्याद्रास्तापकारकाः ॥ २१ ॥

तद्ब्रह्मात्मापि निर्लेपो दृश्यते मूढचेतसाम् ।

स्वाविधात्मात्मदोषेण कर्तृत्वाधिकधर्मवान् ॥ २२ ॥

तत्र यान्नमये पिण्डे लृष्टि जिवोऽवतिष्ठते ।

आनभाग्रं व्याप्य देहं तद्ब्रह्मवेऽवहितः श्रुणु ।

सोऽयं तदभिधानेन मांसपिण्डो विराजते ॥ २३ ॥

नाभेरुर्ध्वमधः कण्ठाद्व्याप्य तिष्ठति यः सदा ।

तस्य मध्येऽस्ति लृष्टयं सनालं पद्मकोशवत् ॥ २४ ॥

अधोमुष्णं य तत्रास्ति सूक्ष्मं सुषिरमुत्तमम् ।
 दडराकाशमित्युक्तं तत्र श्रुवोऽवतिष्ठते ॥ २५ ॥
 वावाग्रशतभागस्य शतधा कल्पितस्य य ।
 भागो श्रुवः स विज्ञेयः स यानन्त्याय कल्पते ॥ २६ ॥
 कदम्बकुसुमोद्भृङ्गकेसरा एव सर्वतः ।
 प्रसृता वृध्यान्नाऽयो याभिव्याप्तं शरीरकम् ॥ २७ ॥
 छितं बलं प्रयच्छन्ति तस्मात्तेन छिताः स्मृताः ।
 द्वासप्ततिसहस्रैस्ताः संख्याता योगवित्तमैः ॥ २८ ॥
 वृध्यात्तास्तु निष्क्रान्ता यथाकर्द्रश्मयस्तथा ।
 अेकोत्तरशतं तासु मुष्या विष्वग्विनिर्गतः ॥ २९ ॥
 प्रतीन्द्रियं दश दश निर्गता विषयोन्मुष्णाः ।
 नाऽयः शर्मादिडेतुत्वात् स्वप्राटिङ्गलभुक्तये ॥ ३० ॥
 वलन्त्यम्भो यथा नद्यो नाऽयः कर्मफलं तथा ।
 अनन्तैकोर्ध्वगा नाऽी मूर्धपर्यन्तमञ्जसा ॥ ३१ ॥
 सुषुप्नेति मादिष्टा तथा गच्छन्विमुख्यते ।
 तयोपश्चितयैतन्यं श्रुवात्मानं विदुर्बुधाः ॥ ३२ ॥
 यथा राडुरदृश्योऽपि दृश्यते यन्द्रमण्डले ।
 तद्भ्रत्सर्वगतोऽप्यात्मा लिङ्गदेहे छि दृश्यते ॥ ३३ ॥
 दृश्यमाने यथा कुंभे घटाकाशोऽपि दृश्यते ।
 तद्भ्रत्सर्वगतोऽप्यात्मा लिङ्गदेहे छि दृश्यते ॥ ३४ ॥
 निश्चलः परिपूर्वोऽपि गच्छतीत्युपयर्थते ।
 जाग्रत्काले यथाज्ञेयमभिव्यक्तविशेषधीः ॥ ३५ ॥
 व्याप्नोति निष्क्रियः सर्वान् भानुर्दश दिशो यथा ।
 नाऽीभिर्वृत्तयो यान्ति लिङ्गदेहसमुद्भवाः ॥ ३६ ॥
 तत्तत्कर्मानुसारेण जाग्रद्भोगोपलब्धये ।
 एदं लिङ्गशरीराप्यमामोक्षं न विनश्यति ॥ ३७ ॥
 आत्मज्ञानेन नष्टेऽस्मिन्साविद्ये स्वशरीरके ।

आत्मस्वरूपपावस्थानं मुक्तिरित्यभिधीयते ॥ ३८ ॥
 उत्पादिते घटे यद्ब्रह्मटाकाशत्वमुख्यति ।
 घटे नष्टे यथाकाशः स्वरूपेणावतिष्ठते ॥ ३९ ॥
 जाग्रत्कर्मक्षयवशात्स्वप्नभोग उपस्थिते ।
 बोधावस्थां तिरोधाय देहाद्याश्रयलक्षणाम् ॥ ४० ॥
 कर्मोद्भावितसंस्कारस्तत्र स्वप्नरिरेसया ।
 अवस्थां य प्रयात्यन्यां मायावी चात्ममायया ॥ ४१ ॥
 घटादिविषयान्सर्वाभ्युद्घ्यादिकरणानि य ।
 भूतानि कर्मवशतो वासनामात्रसंस्थितान् ॥ ४२ ॥
 ऐतान् पश्यन् स्वयंज्योतिः साक्ष्यात्मा व्यवतिष्ठते ॥ ४३ ॥
 अत्रान्तःकरणानीनां वासनाद्वासनात्मता ।
 वासनामात्रसाक्षित्वं तेन तस्य परात्मनः ॥ ४४ ॥
 वासनाभिः प्रपञ्चोऽत्र दृश्यते कर्मयोदितः ।
 जाग्रद्भूमौ यथा तद्ब्रह्मर्तुकर्मण्डियात्मकः ॥ ४५ ॥
 निःशेषबुद्धिसाक्ष्यात्मा स्वयमेव प्रकाशते ।
 वासनामात्रसाक्षित्वं साक्षिणः स्वाप उच्यते ॥ ४६ ॥
 भूतजन्मनि यद्भूतं कर्म तद्वासनावशात् ।
 नेदीयस्त्वाद्भयस्याद्यै स्वप्नं प्रायः प्रपश्यति ॥ ४७ ॥
 मध्ये वयसि कार्कश्यात्करणामिडाजितः ।
 वीक्षते प्रायशः स्वप्नं वासनाकर्मणोर्वशात् ॥ ४८ ॥
 षयासुः परलोकं तु कर्मविधादिसंभृतम् ।
 भाविनो जन्मनो रूपं स्वप्न आत्मा प्रपश्यति ॥ ४९ ॥
 यद्ब्रह्मप्रपतनाच्छयेनः श्रान्तो गगनमाण्डले ।
 आकुञ्च्य पक्षौ यतते नीडे निलयनायनीः ॥ ५० ॥
 अत्रं जाग्रत्स्वप्नभूमौ श्रान्त आत्माभिसंयत्नम् ।
 आपीतकरणग्रामः कारणेनैति चैकताम् ॥ ५१ ॥
 नाडीमार्गैरिन्द्रियाणामाकृष्यादाय वासनाः ।

सर्वं त्रसित्वा कार्यं च विज्ञानात्मा विलीयते ॥ ५२ ॥

ईश्वाराभ्येऽव्याकृतेऽथ यथा सुप्तमयो भवेत् ।
कृत्स्नप्रपञ्चविलयस्तथा भवति यात्मनः ॥ ५३ ॥

योषितः काम्यमानायाः संभोगान्ते यथा सुप्तम् ।
स आनन्दमयोऽबाह्यो नान्तरः केवलस्तथा ॥ ५४ ॥

प्राज्ञात्मानं समासाद्य विज्ञानात्मा तथैव सः ।
विज्ञानात्मा कारणात्मा तथा तिष्ठेस्तथापि सः ॥ ५५ ॥

अविद्यासूक्ष्मवृत्त्यानुभवत्येव सुप्तं यथा ।
तथाहं सुप्तमस्वाप्सं नैव किञ्चिद्वेदेषम् । ५६ ॥

अज्ञानमपि साक्ष्यादि वृत्तिभिश्चानुभूयते ।
इत्येवं प्रत्यभिज्ञापि पश्चात्तस्थोपजायते ॥ ५७ ॥

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्याभ्यमेवेडामुत्र लोकयोः ।
पश्चात्कर्मवशादेव विष्कुलिऽगा यथानलात् ।
जायन्ते कारणादेव मनोबुद्ध्युदिकानि तु ॥ ५८ ॥

पयःपूर्णां घटो यद्भ्रन्निमग्नः सलिलाशये ।
तैरेविद्धत आयाति विज्ञानात्मा तथैत्यजात् ॥ ५९ ॥

विज्ञानात्मा कारणात्मा तथा तिष्ठेस्तथापि सः ।
दृश्यते सत्सु तेष्वेव नष्टेष्वयात्यदृश्यताम् ॥ ६० ॥

अेकाकारोऽर्थमा तत्तत्कार्येष्विव परः पुमान् ।
कूटस्थो दृश्यते तद्द्रव्यत्यागच्छतीव सः ॥ ६१ ॥

मोहमात्रान्तरायत्वात्सर्वं तस्थोपपद्यते ।
देहाद्यतीत आत्मापि स्वयंज्योतिः स्वभावतः ॥ ६२ ॥

अेवं श्रुवस्वऽपुं ते प्रोक्तं दशरथात्मज ॥ ६३ ॥

इति श्रीपद्मपुराणे उपरिभागे शिवगीतासूपनिषत्सु
ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे शिवराघवसंवादे
श्रुवस्वऽपुं कथनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

श्रीभगवानुवाच ॥

देहान्तरगतिं तस्य परलोकगतिं तथा ।
 वक्ष्यामि नृपशार्दूल मत्तः शृणु समाहितः ॥ १ ॥
 भुक्तां पीतं यदस्त्यत्र तद्रसादामबन्धनम् ।
 स्थूलदेहस्य लिङ्गस्य तेन ज्वनधारणम् ॥ २ ॥
 व्याधिना जरया वापि पीड्यते जाठरोदनलः ।
 श्लेष्मणो तेन भुक्तान्नं पीतं वा न पयत्यलम् ॥ ३ ॥
 भुक्तापीतरसाभावादाशु शुष्यन्ति धातवः ।
 भुक्तापीतरसेनैव देहं लिम्पन्ति वायवः ॥ ४ ॥
 समीकरोति यस्मात्तत्समानो वायुरुच्यते ।
 तदानीं तद्रसाभावादामबन्धनछानितः ॥ ५ ॥
 पश्चिपङ्कवरसत्त्वेन यथा गौरवतः क्लृप्तम् ।
 स्वयमेव पतत्याशु तथा लिङ्गं तनोर्भ्रजेत् ॥ ६ ॥
 तत्तत्स्थानादपाकृष्य लुषीकाणां च वासनाः ।
 आध्यात्मिकाधिभूतानि हृत्पद्मे यैकतां गतः ॥ ७ ॥
 तदोर्ध्वगः प्राणवायुः संयुक्तो नववायुभिः ।
 उर्ध्वोर्ध्ववासी भवत्येष तथा तेनैकतं गतः ॥ ८ ॥
 यक्षुषो वाथ मूर्ध्नो वा नाडीमार्गं समाश्रितः ।
 विद्याकर्मसमायुक्तो वासनाभिश्च संयुतः ।
 प्राज्ञात्मानं समाश्रित्य विज्ञानात्मोपसर्पति ॥ ९ ॥
 यथा कुम्भो नीयमानो देशादेशान्तरं प्रति ।
 भूपूर्णं एव सर्वत्र स साकाशोऽपि तत्र तु ॥ १० ॥
 घटाकाशाभ्यतां याति तद्वल्लिङ्गं परात्मनः ॥ ११ ॥
 पुनर्देहान्तरं याति यथा कर्मानुसारतः ।
 आमोक्षात्संयरेत्येवं मत्स्यः कूलद्वयं यथा ॥ १२ ॥
 पापभोगाय येद्व्येधमदूतैरधिष्ठितः ।
 यातनादेहमाश्रित्य नरकानेव डेवलम् ॥ १३ ॥

षष्ठापूर्तादिकर्माणि योऽनुतिष्ठति सर्वदा ।
 पितृलोकं व्रजत्येष धूममाश्रित्य बर्हिषः ॥ १४ ॥
 धूमाद्रात्रिं ततः कृष्णापक्षं तस्माच्च दक्षिणाम् ।
 अयनं य ततो लोकं पितृणां य ततः परम् ।
 यन्द्रलोके दिव्यदेहं प्राप्य भुङ्क्ते परां श्रियम् ॥ १५ ॥
 तत्र यन्द्रमसा सोऽसौ यावत्कर्मफलं वसेत् ।
 तथैव कर्मशेषेण यथेतं पुनराव्रजेत् ॥ १६ ॥
 वपुर्विधाय ज्वत्त्वमासाधाकाशमेति सः ।
 आकाशाद्रायुमागत्य वायोरम्भो व्रजत्यथ ॥ १७ ॥
 अद्भ्यो मेघं समासाद्य ततो वृष्टिर्भवेदसौ ।
 ततो धान्यानि भक्ष्याणि जायते कर्मयोदितः ॥ १८ ॥
 योनिमन्त्रे प्रपद्यन्ते शरीरत्वाय देहिनः ।
 मुक्तिमन्त्रेऽनुसंयान्ति यथाकर्म यथाश्रुतम् ॥ १९ ॥
 ततोऽन्नत्वं समासाद्य पितृभ्यां भुज्यते परम् ।
 ततः शुक्लं रजश्चैव भूत्वा गर्भोऽभिजायते ॥ २० ॥
 ततः कर्मानुसारेण भवेत्स्त्रीपुंनपुंसकः ।
 अयं ज्वगतिः प्रोक्ता मुक्तिं तस्य वदामि ते ॥ २१ ॥
 यस्तु शान्त्यादियुक्तः सन्सदा विधारतो भवेत् ।
 स याति देवयानेन ब्रह्मलोकान्वधिं नरः ॥ २२ ॥
 अर्चिर्भूत्वा दिनं प्राप्य शुक्लपक्षमथो व्रजेत् ।
 उत्तरायणमासाद्य संवत्सरमथो व्रजेत् ॥ २३ ॥
 आदित्ययन्द्रलोकौ तु विद्युत्लोकमतः परम् ।
 अथ दिव्यः पुमान्दश्रिद्ब्रह्मलोकान्विडैति सः ॥ २४ ॥
 दिव्ये वपुषि संघाय ज्वमेवं नयत्यसौ ॥ २५ ॥
 ब्रह्मलोके दिव्यदेहे भुक्त्वा भोगान्यथेप्सितान् ।
 तत्रोषित्वा चिरं कालं ब्रह्मणा सह मुच्यते ॥ २६ ॥
 शुद्धब्रह्मरतो यस्तु न स यात्येव कुत्रचित् ।

तस्य प्राणा विलीयन्ते जले सैन्यवभिव्यवत् ॥ २७ ॥

स्वप्रदृष्टा यथा सर्ःष्टिः प्रबुद्धस्य विलीयते ।

ब्रह्मज्ञानवतस्तद्ब्रह्मिलीयन्ते तदैव ते ।

विधाकर्मविडीनो यस्तृतीयं स्थानमेति सः ॥ २८ ॥

भुक्त्वा य नरकान्घोरान्महाराौरवराैरवान् ।

पश्चात्प्राक्तनशेषेण क्षुद्रजन्तुर्भवेदसौ ॥ २९ ॥

यूकामशकदंशादि जन्मासौ लभते भुवि ।

अेवं ज्वगतिः प्रोक्ता किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि ॥ ३० ॥

श्रीराम उवाच ॥

भगवन्त्यत्वया प्रोक्तं कृलं तज्ज्ञानकर्मणोः ।

ब्रह्मलोके यंद्रलोके भुङ्क्ते भोगानिति प्रभो ॥ ३१ ॥

गन्धर्वादिषु लोकेषु कथं भोगः समीरितः ।

देवत्वं प्राप्नुयात्कश्चित्कश्चिदिन्द्रत्वमेति य ॥ ३२ ॥

अेतत्कर्मकृलं वास्तु विधाकृलमथापि वा ।

तद्भ्रूळि गिरिजाकान्त तत्र मे संशयो मलान् ॥ ३३ ॥

श्रीभगवानुवाच ॥

तद्विधाकर्मणोरेवानुसारेण कृलं भवेत् ।

युवा य सुन्दरः शूरो नीरोगो बलवान् भवेत् ॥ ३४ ॥

सप्तद्वीपां वसुमतीं भुङ्क्ते निष्कण्टकं यदि ।

स प्रोक्तो मानुषानन्दस्तस्माच्छतगुणो मतः ॥ ३५ ॥

मनुष्यस्तपसा युक्तो गन्धर्वो जायतेऽस्य तु ।

तस्माच्छतगुणो देवगन्धर्वाणां न संशयः ॥ ३६ ॥

अेवं शतगुणानन्द उत्तरोत्तरतो भवेत् ।

पितृणां चिरलोकानामाजानसुरसम्पदाम् ॥ ३७ ॥

देवतानामथेन्द्रस्य गुरोस्तद्भ्रतृप्रजापतेः ।

ब्रह्मणश्चैवमानन्दः पुरस्तादुत्तरोत्तरः ॥ ३८ ॥

ज्ञानाधिक्यात्सुभाधिक्यं नान्यदस्ति सुरालये ।

श्रोत्रियोऽवृजिनोऽकामलतो यश्च द्विजो भवेत् ॥ ३९ ॥

तस्याप्येवं समाभ्याता आनन्दाश्चोत्तरोत्तरम् ।
 आत्मज्ञानात्परं नास्ति तस्माद्दशरथात्मज ॥ ४० ॥
 ब्राह्मणः कर्मभिर्नैव वर्धते नैव लीयते ।
 न लिप्यते पातकेन कर्मणा ज्ञानवान्यदि ॥ ४१ ॥
 तस्मात्सर्वाधिको विभो ज्ञानवानेव जायते ।
 ज्ञात्वा यः कुरुते कर्म तस्याक्षय्यकृलं लभेत् ॥ ४२ ॥
 यत्कृलं लभते मर्त्यः कोटिब्राह्मणभोजनैः ।
 तत्कृलं समवाप्नोति ज्ञानिनं यस्तु भोजयेत् ॥ ४३ ॥
 ज्ञानवन्तं द्विजं यस्तु द्विषते य नराधमः ।
 स शुष्यमाणो म्रियते यस्मादीश्वर एव सः ॥ ४४ ॥
 उपासको न यात्येव यस्मात्पुनरधोगतिम् ।
 उपासनरतो भूत्वा तस्मादास्त्व सुधी नृप ॥ ४५ ॥
 षति श्रीपद्मपुराणे उपरिभागे शिवगीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे शिवराघवसंवादे
 ञ्जवगत्यादिनिर्गुणानामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

अथ द्वादशोऽध्यायः ॥

श्रीराम उवाच ॥

भगवन्नेवदेवेश नमस्तेऽस्तु मलेश्वर ।
 उपासनविधिं ब्रूहि देशं कालं य तस्य तु ॥ १ ॥
 अङ्गानि नियमांश्चैव मयि तेऽनुग्रहो यदि ॥
 ईश्वर उवाच ॥
 शृणु राम प्रवक्ष्यामि देशं कालमुपासने ॥ २ ॥
 सर्वाकारोऽलमेवैकः सख्यिदानन्दविग्रहः ।
 मंशेन परिच्छिन्ना देहाः सर्वदिवौकसाम् ॥ ३ ॥
 ये त्वन्यदेवताभक्ता यजन्ते श्रद्धयान्विताः ।

तेऽपि मामेव राजेन्द्र यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥ ४ ॥
 यस्मात्सर्वमिदं विश्वं मत्तो न व्यतिरिच्यते ।
 सर्वक्रियाणां भोक्ताऽहं सर्वस्याहं कृलप्रदः ॥ ५ ॥
 येनाकारेण ये मर्त्या मामेवैकमुपासते ।
 तेनाकारेण तेभ्योऽहं प्रसन्नो वाञ्छितं ददे ॥ ६ ॥
 विधिनाऽविधिना वापि भक्त्या ये मामुपासते ।
 तेभ्यः कृलं प्रयच्छामि प्रसन्नोऽहं न संशयः ॥ ७ ॥
 अपि येत्सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक् ।
 साधुरेव स मन्तव्यः सम्यग्व्यवसितो हि सः ॥ ८ ॥
 स्वश्रुवत्वेन यो वेत्ति मामेवैकमनन्यधीः ।
 तं न स्पृशन्ति पापानि ब्रह्मलुत्पादिकान्यपि ॥ ९ ॥
 उपासाविधयस्तत्र यत्वारः परिकीर्तितः ।
 सम्पदारोपसंवर्गाध्यासा इति मनीषिभिः ॥ १० ॥
 अल्पस्य याधिकत्वेन गुणयोगाद्भिचिन्तनम् ।
 अनन्तं वै मन इति सम्पद्भिधिरुदीरितः ॥ ११ ॥
 विधावारोथ योपासा सारोपः परिकीर्तितः ।
 यद्ब्रह्मोङ्कारमुद्गीधमुपासीतेत्युदाहृतः ॥ १२ ॥
 आरोपो बुद्धिपूर्वेण य उपासाविधिश्च सः ।
 योषित्यग्निमतिर्यत्तदध्यासः स उदाहृतः ॥ १३ ॥
 क्रियायोगेन योपासाविधिः संवर्ग उच्यते ।
 संवर्तवायुः प्रलये भूतान्येकोऽवसीदति ॥ १४ ॥
 उपसंगम्य बुद्ध्यया यदासनं देवतात्मना ।
 तद्गुपासनमन्तः स्यात्तद्भक्तिः सम्पदादयः ॥ १५ ॥
 ज्ञानान्तरानन्तरितसज्जतिज्ञानसंलतेः ।
 सम्पन्नदेवतात्मत्वमुपासनमुदीरितम् ॥ १६ ॥
 सम्पदादिषु बाह्येषु दृढबुद्धिरुपासनम् ।
 कर्मकाले तदङ्गेषु दृष्टिमात्रमुपासनम् ।
 उपासनमिति प्रोक्तं तदङ्गानि भ्रुवे शृणु ॥ १७ ॥

तीर्थक्षेत्रादिगमनं श्रद्धां तत्र परित्यजेत् ।
 स्वयित्तैकाग्रता यत्र तत्रासीत् सुभं द्विजः ॥ १८ ॥
 कम्बले मृदुतल्पे वा व्याघ्रयर्माणि वास्थितः ।
 विविक्तदेशे नियतः समग्रीवशिरस्तनुः ॥ १९ ॥
 अत्याश्रमस्थः सकलानीन्द्रियाणि निरुध्य य ।
 भक्त्याथ स्वगुरुं नत्वा योगं विद्वान्प्रयोजयेत् ॥ २० ॥
 यस्त्वविज्ञानवान्भवत्ययुक्तमनसा सदा ।
 तस्येन्द्रियाण्यवस्थानि दृष्टाश्चाथव सारथेः ॥ २१ ॥
 विज्ञानी यस्तु भवति युक्तेन मनसा सदा ।
 तस्येन्द्रियाणि वस्थानि सदश्चाथव सारथेः ॥ २२ ॥
 यस्त्वविज्ञानवान् भवत्यमनस्कः सदाऽशुचिः ।
 न स तत्पदमाप्नोति संसारमधिगच्छति ॥ २३ ॥
 विज्ञानी यस्तु भवति समनस्कः सदा शुचिः ।
 स तत्पदमाप्नोति यस्माद्भूयो न जायते ॥ २४ ॥
 विज्ञानसारथिर्यस्तु मनः प्रग्रहयेव य ।
 सोऽध्वनः पारमाप्नोति भवैव परमं पदम् ॥ २५ ॥
 दृत्पुण्डरीकं विरजं विशुद्धं विशदं तथा ।
 विशोकं य विचिन्त्यात्र ध्यायेन्मां परमेश्वरम् ॥ २६ ॥
 अचिन्त्यरूपमव्यक्तमनन्तममृतं शिवम् ।
 आदिमध्यान्तरहितं प्रशान्तं ब्रह्म कारणम् ॥ २७ ॥
 ऐकं विभुं शिदानन्दमरूपमजमद्भुतम् ।
 शुद्धस्फुटिकसंकाशमुमादेडार्धधारिणम् ॥ २८ ॥
 व्याघ्रयर्माम्बरधरं नीलकण्ठं त्रिलोचनम् ।
 जटाधरं यन्द्रमौलिं नागयज्ञोपवीतिनम् ॥ २९ ॥
 व्याघ्रयर्मात्तरीयं य वरेण्यमभयप्रदम् ।
 पराभ्यामूर्ध्वदस्ताभ्यां भिल्लाणं परशुं मृगम् ॥ ३० ॥
 कोटिमध्याह्नसूर्यांभं यन्द्रकोटिसुशीतलम् ।

यन्द्रसूर्याग्निनयनं स्मेरवङ्कत्रसरोरुहम् ॥ ३१ ॥

भूतिभूषितसर्वाङ्गं सर्वाभरणभूषितम् ।
 अेवमात्मारणिं कृत्वा प्राणवं योत्तरारणिम् ।
 ध्याननिर्मथनाभ्यासात्साक्षात्पश्यति मां जनः ॥ ३२ ॥

वेदवाङ्मैरलभ्योऽहं न शास्त्रैर्नापि येतसा ।
 ध्यानेन वृणुते यो मां सर्वदाहं वृणोमि तम् ॥ ३३ ॥

नाविरतो दृश्चरितान्नाशान्तो नासमाहितः ।
 नाशान्तमानसो वापि प्रज्ञानेन लभेत माम् ॥ ३४ ॥

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्यादिप्रपञ्चो यः प्रकाशते ।
 तद्ब्रह्ममाहमिति ज्ञात्वा सर्वबन्धैः प्रमुच्यते ॥ ३५ ॥

त्रिषु धामसु यद्भोग्यं भोक्ता भोगश्च यद्भवेत् ।
 तज्जयोतिर्वक्षाणः साक्षी चिन्मात्रोऽहं सदाशिवः ॥ ३६ ॥

अेको देवः सर्वभूतेषु गूढः
 सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा ।
 सर्वाध्यक्षः सर्वभूताधिवासः
 साक्षी येता डेवलो निर्गुणश्च ॥ ३७ ॥
 अेको वशी सर्वभूतान्तरात्मा-
 च्येकं बीजं नित्यदा यः करोति ।
 तं मां नित्यं येऽनुपश्यन्ति धीरा-
 स्तेषां शान्तिः शाश्वती नेतरेषाम् ॥ ३८ ॥

अग्निर्धैको भुवनं प्रविष्टो
 रुपं रुपं प्रतिरूपो बभूव ।
 अेकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा
 न विध्यते लोकेऽप्येन बाह्यः ॥ ३९ ॥

वेदेह यो मां पुरुषं मजान्त-
 मादित्यवर्णं तमसः परस्तात् ।
 स अेव विद्वानमृतोऽत्र भूया-
 न्नान्यस्तु पन्था अयनाय विद्यते ॥ ४० ॥

छिद्यगर्भं विदधामि पूर्वं

वेदांश्च तस्मै प्रलिङ्गोमि योऽहम् ।
 तं देवमीज्यं पुरुषं पुराणं
 निश्चित्य मां मृत्युमुभात्प्रमुच्यते ॥ ४१ ॥
 अवे शान्त्यादियुक्तः सन् वेत्ति मां तत्त्वतस्तु यः ।
 निर्मुक्तदुःखसंतानः सोऽन्ते मथ्येव लीयते ॥ ४२ ॥
 एति श्रीपद्मपुराणे उपरिभागे शिवगीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे शिवराघवसंवादे
 उपासनाज्ञानकृत्वं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

अथ त्रयोदशोऽध्यायः ।

सूत उवाच ॥
 अवे श्रुत्वा कौसलेयस्तुष्टो मतिमतां वरः ।
 पप्रच्छ गिरिजाकान्तं सुभगं मुक्तिवक्ष्णाम् ॥ १ ॥
 श्रीराम उवाच ॥
 भगवन्करुणाविष्टदृष्टय त्वं प्रसीद मे ।
 स्वरूपवक्ष्णं मुक्तेः प्रब्रूहि परमेश्वर ॥ २ ॥
 श्रीभगवानुवाच ॥
 सालोक्यमपि सादृष्यं सार्द्धं सायुज्यमेव च ।
 कैवल्यं येति तां विद्धि मुक्तिं राघव पञ्चधा ॥ ३ ॥
 मां पूजयति निष्कामः सर्वदा ज्ञानवर्जितः ।
 स मे लोके सभासाधे भुङ्क्ते भोगान्यशेषितान् ॥ ४ ॥
 ज्ञात्वा मां पूजयेद्यस्तु सर्वकामविवर्जितः ।
 मया समानरूपः सन्मम लोके मलीयते ॥ ५ ॥
 एष्टापूर्तादि कर्माणि मत्प्रीत्यै कुरुते तु यः ।
 यत्करोति यदभ्राति यज्जुहोति ददाति यत् ॥ ६ ॥
 यत्तपस्यति तत्सर्वं यः करोति मदर्पणम् ।
 मत्वलोके स श्रियं भुङ्क्ते मत्तुल्यं प्राभवं भजेत् ॥ ७ ॥

यस्तु शान्त्यादियुक्तः सन्मात्मात्मत्वेन पश्यति ।
स जायते परं ज्योतिरद्वैतं ब्रह्म केवलम् ।
आत्मस्वरूपपावस्थानं मुक्तिरित्यभिधीयते ॥ ८ ॥

सत्यं ज्ञानमनन्तं सदानन्दं ब्रह्मकेवलम् ।
सर्वधर्मविहीनं य मनोवायामगोचरम् ॥ ९ ॥

सजातीयविजातीयपदार्थानामसंभवात् ।
अतस्तद्व्यतिरिक्तानामद्वैतमिति संज्ञितम् ॥ १० ॥

मत्वा रूपमिदं राम शुद्धं यदभिधीयते ।
मध्येव दृश्यते सर्वं जगत्स्थावरजङ्गमम् ॥ ११ ॥

व्योम्नि गन्धर्वनगरं यथा दृष्टं न दृश्यते ।
अनाद्यविद्यया विश्वं सर्वं मध्येव कल्पयते ॥ १२ ॥

मम स्वरूपज्ञानेन यदाऽविद्या प्राणश्यति ।
तदैक एव वर्तेऽहं मनोवायामगोचरः ॥ १३ ॥

सदैव परमानन्दः स्वप्रकाशाशिदात्मकः ।
न कालः पञ्चभूतानि न दिशो विदिशश्च न ॥ १४ ॥

मदन्यत्रास्ति यत्किञ्चित्तदा वर्तेऽहमेकलः ॥ १५ ॥

न संदृशे तिष्ठति मे स्वरूपं
न यक्षुषा पश्यति मां तु कश्चित् ।
दृष्टा मनीषा मनसाभिः कलुषं
ये मां विदुस्ते ह्यभृता भवन्ति ॥ १६ ॥

श्रीराम उवाच ॥

कथं भगवतो ज्ञानं शुद्धं मर्त्यस्य जायते ।
तत्रोपायं हरं ब्रूहि मयि तेऽनुग्रहो यद्वि ॥ १७ ॥

श्रीभगवानुवाच ॥

विरज्य सर्वभूयेभ्य आविरिञ्चिपदादपि ।
घृणां वितत्य सर्वत्र पुत्रमित्रादिः केचपि ॥ १८ ॥

श्रद्धालुर्भक्तिमार्गेषु वेदान्तज्ञानलिप्सया ।
उपायनकरो भूत्वा गुरुं ब्रह्मविदं प्रजेत् ॥ १९ ॥

सेवाभिः परितोष्यैनं चिरकालं समाहितः ।
 सर्वविदान्तवाक्यार्थं शृणुयात्सुसमाहितः ॥ २० ॥
 सर्वविदान्तवाक्यानां मयि तात्पर्यनिश्चयम् ।
 श्रवणं नाम तत्प्राङ्गुः सर्वे ते ब्रह्मवादिनः ॥ २१ ॥
 लोडमाख्यादृष्टान्तयुक्तिभिर्यद्विचिन्तनम् ।
 तदेव मननं प्राङ्गुर्वार्थस्थोपभृङ्गणम् ॥ २२ ॥
 निर्ममो निरुडकारः समः संगवर्जितः ।
 सदा शान्त्यादियुक्तः सत्रात्मन्यात्मानमीक्षते ॥ २३ ॥
 यत्सदा ध्यानयोगेन तन्निदिध्यासनं स्मृतम् ॥ २४ ॥
 सर्वकर्मक्षयवशात्साक्षात्कारोऽपि यात्मनः ।
 कस्यचिज्जायते शीघ्रं चिरकालेन कस्यचित् ॥ २५ ॥
 कूटस्थानीलु कर्माणि कोटिजन्मार्जितान्यपि ।
 ज्ञानेनैव विनश्यन्ति न तु कर्मयुतैरपि ॥ २६ ॥
 ज्ञानाद्दूर्ध्वं तु यत्किञ्चित्सुखं वा पापमेव वा ।
 छिद्यते भङ्गु वाक्यं वा न तेनायं विविच्यते ॥ २७ ॥
 शरीरारम्भकं यत्तु प्रारब्धं कर्म जन्मिनः ।
 तद्भोगेनैव नष्टं स्यान्न तु ज्ञानेन नश्यति ॥ २८ ॥
 निर्मोडो निरुडकारो निर्लेपः संगवर्जितः ।
 सर्वभूतेषु यात्मानं सर्वभूतानि यात्मनि ।
 यः पश्यन्संयत्येष ज्वन्मुक्तोऽभिधीयते ॥ २९ ॥
 अङ्गिनिर्व्ययनी यद्भङ्गुः पूर्वं भयप्रदा ।
 ततोऽस्य न भयं किञ्चित्भङ्गुः प्रथमं जन्मः ॥ ३० ॥
 यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येऽस्य वशं गताः ।
 अथ मर्त्याऽमृतो भवत्येतावदनुशासनम् ॥ ३१ ॥
 मोक्षस्थ न हि वासोऽस्ति न ग्रामान्तरमेव वा ।
 अज्ञानलुट्यग्रन्थिनाशो मोक्ष इति स्मृतः ॥ ३२ ॥
 वृक्षाग्रयुतपादो यः स तदैव पतत्यधः ।

तद्भ्रजज्ञानवतो मुक्तिर्जयते निश्चितापि तु ॥ ३३ ॥

तीर्थं याद्दालगेडे वा यद्वि वा नष्टयेतनः ।

पञ्चेरित्यजन्हेडमिमं ज्ञानादेव विमुच्यते ॥ ३४ ॥

संवीतो येन केनाश्रनभक्ष्यं वाभक्ष्यमेव वा ।

शयानो यत्र कुत्रापि सर्वात्मा मुच्यतेऽत्र सः ॥ ३५ ॥

क्षीराद्दुधृतमाज्यं तत्क्षिप्तं पयसि तत्पुनः ।

न तेनैवैकतां याति संसारे ज्ञानवांस्तथा ॥ ३६ ॥

नित्यं पठति योऽध्यायमिमं राम शृणोति वा ।

स मुच्यते देडभन्धादनायासेन राघव ॥ ३७ ॥

अतः संयतचित्तस्त्वं नित्यं पठ महीपते ।

अनायासेन तेनैव सर्वथा मोक्षमाप्स्यसि ॥ ३८ ॥

इति श्रीपद्मपुराणे उपरिभागे शिवगीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे शिवराघवसंवादे

मोक्षयोगो नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

अथ यतुर्दशोऽध्यायः ॥

श्रीराम उवाच ॥

भगवन्त्यदि ते रुपं सख्यिदानन्दविग्रहम् ।

निष्ठलं निष्ठियं शान्तं निरवधं निरञ्जनम् ॥ १ ॥

सर्वधर्मविहीनं य मनोवाचामगोरथम् ।

सर्वव्यापितयात्मानमीक्षते सर्वतः स्थितम् ॥ २ ॥

आत्मविधातपोमूलं तद्ब्रह्मोपनिषत्परम् ।

अमूर्तं सर्वभूतात्माकारं कारणकारणम् ॥ ३ ॥

यत्तददृश्यमग्राह्यं तद्ग्राह्यं वा कथं भवेत् ।

अत्रोपायमजानानस्तेन पित्तोऽस्मि शंकर ॥ ४ ॥

श्रीभगवानुवाच ॥

शृणु राजन्प्रवक्ष्यामि तत्रोपायं भडाभुज ।

सगुणोपासनाभिस्तु चित्तैकाग्र्यं विधाय च ॥ ५ ॥

स्थूलसौरांभिकान्यायात्तत्र चित्तं प्रवर्तयेत् ।

तस्मिन्नत्रमये पिण्डे स्थूलदेहे तनूभृताम् ॥ ६ ॥

जन्मव्याधिजराभृत्युनिलये वर्तते दृढा ॥ ७ ॥

आत्मबुद्धिरलंमानात्कदाचिन्नैव लीयते ।

आत्मा न जायते नित्यो भ्रियते वा कथंयन ॥ ८ ॥

संजायतेऽस्ति विपरिणामते वर्धते तथा ।

क्षीयते नश्यतीत्येते षड्भावा वपुषः स्मृताः ॥ ९ ॥

आत्मनो न विकारित्वं घटस्थनभसो यथा ।

एवमात्मावपुस्तस्मादिति संचिन्तयेद्बुधः ॥ १० ॥

मूषानिक्षिप्तलेभाभः कोशः प्राणमयोऽत्र तु ।

वर्ततेऽन्तरतो देहे बह्वः प्राणाद्विवायुभिः ॥ ११ ॥

कर्मेन्द्रियैः समायुक्तश्चलनादिक्रियात्मकः ।

क्षुत्पिपासापराभूतो नायमात्मा जडो यतः ॥ १२ ॥

चिद्रूप आत्मा येनैव स्वदेहमभिपश्यति ।

आत्मैव हि परं ब्रह्म निर्लेपः सुषुप्तीरधिः ॥ १३ ॥

न तदग्राति किञ्चित्तदग्राति न कश्चन ॥ १४ ॥

ततः प्राणमये कोशे कोशोऽस्त्येव मनोमयः ।

स संकल्पविकल्पात्मा बुद्धीन्द्रियसमायुतः ॥ १५ ॥

कामः क्रोधस्तथा लोभो मोहो मात्सर्यमेव च ।

मदश्चेत्यरिषड्गो ममतेच्छादयोऽपि च ।

मनोमयस्य कोशस्य धर्मा येतस्य तत्र तु ॥ १६ ॥

या कर्मविषया बुद्धिर्वेदशास्त्रार्थनिश्चिता ।

सा तु ज्ञानेन्द्रियैः सार्धं विज्ञानमयकोशतः ॥ १७ ॥

एह कर्तृत्वाभिमानी स एव तु न संशयः ।

एहामुत्र गतिस्तस्य स जिवो व्यावहारिकः ॥ १८ ॥

व्योमादिसात्त्विकांशेभ्यो जायन्ते धीन्द्रियाणि तु ।

व्योम्नः श्रोत्रं भुवो घ्राणं जलाञ्जलिबाध तेजसः ॥ १९ ॥
 यक्षुर्वायोस्त्वगुत्पन्ना तेषां भौतिकता ततः ॥ २० ॥
 व्योमादीनां समस्तानां सात्त्विकांशेभ्य एव तु ।
 जायन्ते बुद्धिमनसी बुद्धिः स्थान्निश्चयात्मिका ॥ २१ ॥
 वाक्पाणिपादपायूपस्थानि कर्मेन्द्रियाणि तु ।
 व्योमादीनां रजोऽशेभ्यो व्यस्तेभ्यस्तान्यनुकृमात् ॥ २२ ॥
 समस्तेभ्यो रजोऽशेभ्यः पञ्च प्राणाद्विवायवः ।
 जायन्ते समदशकमेवं लिङ्गशरीरकम् ॥ २३ ॥
 अतस्त्रिङ्गशरीरं तु तमायःपिण्डवधतः ।
 परस्परार्थासयोगात्साक्षियैतन्यसंयुतम् ॥ २४ ॥
 तदानन्दमयः कोशो भोक्तृत्वं प्रतिपद्यते ।
 विद्याकर्मकृवादीनां भोक्तेऽहामुत्र स स्मृतः ॥ २५ ॥
 यदाध्यासं विहायैष स्वस्ववृत्तेषु तिष्ठति ।
 अविद्यामात्रसंयुक्तः साक्ष्यात्मा जायते तदा ॥ २६ ॥
 द्रष्टान्तःकरणदीनामनुभूतेः स्मृतेरपि ।
 अतोऽन्तःकरणार्थासादृश्यासित्वेन यात्मनः ।
 भोक्तृत्वं साक्षिता येति द्वैधं तस्योपपद्यते ॥ २७ ॥
 आतपश्चापि तच्छाया तत्रकाशे विराजते ।
 अेको भोजयिता तत्र भुङ्क्तेऽन्यः कर्मणः कृलम् ॥ २८ ॥
 क्षेत्रज्ञं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव तु ।
 बुद्धिं तु सारथिं विद्धि प्रग्रहं तु मनस्तथा ॥ २९ ॥
 षण्द्रियाणि हयान्विद्धि विषयांस्तेषु गोचरान् ।
 षण्द्रियैर्मनसा युक्तं भोक्तारं विद्धि पूरुषम् ॥ ३० ॥
 अयं शान्त्यादियुक्तः सन्नृपास्ते यः सदा द्विजः ।
 उद्भाटयोद्भाट्यैकमेकं यथैव कदलीतरौः ॥ ३१ ॥
 वल्कलानि ततः पश्चाल्लभते सारमुत्तमम् ।
 तथैव पञ्चकोशेषु मनः संकामयच्छमात् ।
 तेषां मध्ये ततः सारमात्मानमपि विन्दति ॥ ३२ ॥

अेवं मनः समाधाय संयतो मनसि द्विजः ।
अथ प्रवर्तयेच्चित्तं निराकारे परात्मनि ॥ ३३ ॥

ततो मनः प्रगृह्णाति परमात्मानमव्ययम् ।
यत्तद्द्रेश्यमग्राह्यमस्थूलाद्युक्तिगोचरम् ॥ ३४ ॥
श्रीराम उवाच ॥

भगवज्छ्रवणो नैव प्रवर्तन्ते जनाः कथम् ।
वेदशास्त्रार्थसम्पन्ना यज्वानः सत्यवादिनः ॥ ३५ ॥
शृण्वन्तोऽपि तथात्मानं जानते नैव डेयन ।
ज्ञात्वापि मन्यते मिथ्या किमेतत्तव मायया ॥ ३६ ॥

श्रीभगवानुवाच ॥

अेवमेव मडाभाडो नात्र कार्या विचारणा ।
दैवी ल्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया ॥ ३७ ॥
मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ।
अभक्ता ये मडाभाडो मम श्रद्धा विवर्जिताः ॥ ३८ ॥
इलं कामयमानास्ते यैलिडामुष्मिडादिडम् ।
क्षयिष्ण्वल्पं सातिशयं यतः डर्मइलं मतम् ॥ ३९ ॥
तदविज्ञाय डर्माणि ये डुर्वन्ति नराधमाः ।
मातुः पतन्ति ते गर्भे मृत्योर्वड्रे पुनः पुनः ॥ ४० ॥

अेवं शान्त्यादियुक्तः सन्नुपास्ते यः सदा द्विजः ।
उद्गाट्योद्गाट्यैडमेडं यथैव डदलीतरोः ॥ ३९ ॥

वडलानि ततः पश्चाल्लभते सारमुत्तमम् ।
तथैव पञ्चडोशेषु मनः संडामयङ्गमात् ।
तेषां मध्ये ततः सारमात्मानमपि विन्दति ॥ ३२ ॥

अेवं मनः समाधाय संयतो मनसि द्विजः ।
अथ प्रवर्तयेच्चित्तं निराकारे परात्मनि ॥ ३३ ॥

ततो मनः प्रगृह्णाति परमात्मानमव्ययम् ।
यत्तद्द्रेश्यमग्राह्यमस्थूलाद्युक्तिगोचरम् ॥ ३४ ॥

श्रीराम उवाच ॥

भगवच्छ्रवणो नैव प्रवर्तन्ते जनाः कथम् ।
वेदशास्त्रार्थसम्पन्ना यज्वानः सत्यवाद्दिनः ॥ ३५ ॥
शृण्वन्तोऽपि तथात्मानं जानते नैव केचन ।
ज्ञात्वापि मन्वते मिथ्या किमेतत्तव मायया ॥ ३६ ॥

श्रीभगवानुवाच ॥

येवमेव मडाबाडो नात्र कार्या विचारणा ।
दैवी ल्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया ॥ ३७ ॥
मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ।
अभक्ता ये मडाबाडो मम श्रद्धा विवर्जिताः ॥ ३८ ॥
कुलं कामयमानास्ते यैल्लिकामुष्मिकादिकम् ।
क्षयिष्ण्वल्पं सातिशयं यतः कर्मकुलं मतम् ॥ ३९ ॥
तद्विज्ञाय कर्माणि ये कुर्वन्ति नराधमाः ।
मातुः पतन्ति ते गर्भे मृत्योर्वङ्ग्रे पुनः पुनः ॥ ४० ॥
नानायोनिषु जातस्य द्देखिनो यस्यकस्यचित् ।
कोटिजन्मार्जितैः पुण्यैर्मयि लज्जितः प्रजायते ॥ ४१ ॥
स येव लभते ज्ञानं मद्भक्तः श्रद्धयान्वितः ।
नान्यकर्माणि कुर्वाणो जन्मकोटिशतैरपि ॥ ४२ ॥
ततः सर्वं परित्यज्य मद्भक्तिं समुदाहर ।
सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज ॥ ४३ ॥
अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ।
यत्करोषि यदश्रासि यज्जुडोषि ददासि यत् ॥ ४४ ॥
यत्तपस्यसि राम त्वं तत्कुरुष्व मदर्पाणम् ।
ततः परतरा नास्ति लज्जिर्मयि रघूत्तम ॥ ४५ ॥
एति श्रीपद्मपुराणे उपरिभागे शिवगीतासूपनिषत्सु
ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे शिवराघवसंवादे
पञ्चकोशोपपादनं नाम अतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

अथ पञ्चदशोऽध्यायः ॥

श्रीराम उवाच ॥

भक्तिस्ते कीदृशी देव जायते वा कथंयन ।
यथा निर्वाणरूपं तु लभते मोक्षमुत्तमम् ।
तद् ब्रूहि गिरिजाकान्त मयि तेऽनुग्रहो यदि ॥ १ ॥

श्रीभगवानुवाच ॥

यो वेदाध्ययनं यज्ञं दानानि विविधानि च ।
मदर्पणधिया कुर्यात्स मे भक्तः स मे प्रियः ॥ २ ॥
नर्यभस्म समादाय विशुद्धं श्रोत्रियालयात् ।
अग्निरित्यादितिर्मन्त्रैरभिमन्त्र्य यथाविधि ॥ ३ ॥

उद्धूलयति गात्राणि तेन चार्थंति मामपि ।
तस्मात्परतरा भक्तिर्भम राम न विद्यते ॥ ४ ॥

सर्वदा शिरसा कण्ठे रुद्राक्षान्धारयेत्तु यः ।
पञ्चाक्षरीजपरतः स मे भक्तः स मे प्रियः ॥ ५ ॥

भस्मश्चन्नो भस्मशायी सर्वदा विजितेन्द्रियः ।
यस्तु रुद्रं जपेन्नित्यं चिन्तयेन्मामनन्धधीः ॥ ६ ॥

स तेनैव च देडेन शिवः संजायते स्वयम् ।
जपेद्यो रुद्रसूक्तानि तथाथर्वशिरः परम् ॥ ७ ॥

कैवल्योपनिषत्सूक्तं श्वेताश्वतरमेव च ।
ततः परतरो भक्तो मम लोके न विद्यते ॥ ८ ॥

अन्यत्र धर्मादन्यस्मादन्यत्रास्मात्कृताकृतात् ।
अन्यत्र भूताद्भव्याश्च यत्प्रवक्ष्यामि तच्छृणु ॥ ९ ॥

वदन्ति यत्पदं वेदाः शास्त्राणि विविधानि च ।
सर्वोपनिषदां सारं दध्नो धृतमिवोद्धृतम् ॥ १० ॥

यदिच्छन्तो ब्रह्मथर्थं यरन्ति मुनयः सदा ।
तत्ते पदं संग्रहेण ब्रवीम्योमिति यत्पदम् ॥ ११ ॥

अतदेवाक्षरं ब्रह्म अतदेवाक्षरं परम् ।
 अतदेवाक्षरं ज्ञात्वा ब्रह्मलोके महीयते ॥ १२ ॥
 छन्दसां यस्तु धेनूनामृषभत्वेन योदितः ।
 छन्दमेव पतिः सेतुरमृतस्य य धारणात् ॥ १३ ॥
 मेघसा पिडिते कोशे ब्रह्म यत्परमोमिति ॥ १४ ॥
 यत्स्रस्तस्य मात्राः स्युरकारोकारकौ तथा ।
 मकारश्चावसानेऽर्धमात्रेति परिकीर्तिता ॥ १५ ॥
 पूर्वत्र भूश्च ऋग्वेदो ब्रह्माष्टवसवस्तथा ।
 गार्ङ्गपत्यश्च गायत्री गङ्गा प्रातःसवस्तथा ॥ १६ ॥
 द्वितीया य भुवो विष्वक् रुद्रोऽनुष्टुभ्यश्चुस्तथा ।
 यमुना दक्षिणाग्निश्च माध्यन्दिनसवस्तथा ॥ १७ ॥
 तृतीया य सुवः सामान्यादित्यश्च महेश्वरः ।
 अग्निराहवनीयश्च जगती य सरस्वती ॥ १८ ॥
 तृतीयं सवनं प्रोक्तमथर्वत्वेन यन्मतम् ।
 यतुर्था यावसानेऽर्धमात्रा सा सोमलोकगा ॥ १९ ॥
 अथर्वाङ्गिरसः संवर्तकोऽग्निश्च मउस्तथा ।
 विराट् सभ्यावसथ्यौ य शुतुद्रिर्द्विजापुच्छकः ॥ २० ॥
 प्रथमा रक्तवर्णा स्याद् द्वितीया भास्वरा मता ।
 तृतीया विद्युदाभा स्याद्यतुर्था शुक्लवर्णिनी ॥ २१ ॥
 सर्वं जातं जायमानं तदोङ्कारे प्रतिष्ठितम् ।
 विश्वं भूतं य भुवनं विशित्रं बहुधा तथा ॥ २२ ॥
 जातं य जायमानं यत्तत्सर्वं रुद्र उच्यते ।
 तस्मिन्नेव पुनः प्राणाः सर्वमोङ्कार उच्यते ॥ २३ ॥
 प्रविलीनं तदोङ्कारे परं ब्रह्म सनातनम् ।
 तस्मादोङ्कारजापी यः स मुक्तो नात्र संशयः ॥ २४ ॥
 त्रेताग्नेः स्मार्तवह्नेर्वा शैवाग्नेर्वा समाहृतम् ।
 भस्माभिर्मन्त्र्य यो मां तु प्राणवेन प्रपूजयेत् ॥ २५ ॥

तस्मात्परतरो भक्तो मम लोके न विद्यते ॥ २६ ॥

शालाग्रेर्दाववहेर्वा भस्माद्याभिभन्त्रितम् ।

यो विविम्पति गात्राणि स शूद्रोऽपि विमुच्यते ॥ २७ ॥

कुशपुष्पैर्बिल्वदलैः पुष्पैर्वा गिरिसंभवैः ।

यो मामर्थयते नित्यं प्राणवेन प्रियो छि सः ॥ २८ ॥

पुष्पं कृलं समूलं वा पत्रं सलिलमेव वा ।

यो दधात्प्राणवैर्मज्ज्यं तत्कोटिगुणितं भवेत् ॥ २९ ॥

अहिंसा सत्यमस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ।

यस्यास्त्यध्ययनं नित्यं स मे भक्तः स मे प्रियः ॥ ३० ॥

प्रदोषे यो मम स्थानं गत्वा पूजयते तु माम् ।

स परं श्रियमाप्नोति पश्चान्मयि विलीयते ॥ ३१ ॥

अष्टभ्यां य यतुर्दृश्यां पर्वणोरुभयोरपि ।

भूतिभूषितसर्वांगो यः पूजयति मां निशि ॥ ३२ ॥

कृष्णपक्षे विशेषेण स मे भक्तः स मे प्रियः ॥ ३३ ॥

अेकादश्यामुपोष्यैव यः पूजयति मां निशि ।

सोमवारे विशेषेण स मे भक्तो न नश्यति ॥ ३४ ॥

पञ्चामृतैः स्नापयेद्यः पञ्चगव्येन वा पुनः ।

पुष्पोदकैः कुशजलैस्तस्मान्नन्यः प्रियो मम ॥ ३५ ॥

पयसा सर्पिषा वापि मधुनेक्षुरसेन वा ।

पक्वाम्रकृलजेनापि नारिकेरजलेन वा ॥ ३६ ॥

गन्धोदकेन वा मां यो रुद्रमन्त्रं समुच्यस्न् ।

अभिषिञ्चेत्ततो नान्यः कश्चित्प्रियतरो मम ॥ ३७ ॥

आदित्याभिमुष्णो भूत्वा उर्ध्वबाहुर्जले स्थितः ।

मां ध्यायन् रविभिम्भस्थमथर्वागिरस जपेत् ॥ ३८ ॥

प्रविशेन्मे शरीरेऽसौ गृहं गृहपतिर्यथा ।

भृङ्गन्तरं वामदेव्यं देवप्रतानि य ॥ ३९ ॥

तद्योगयाज्यदोडांश्च यो गायति ममाग्रतः ।

एतद श्रियं परं भुङ्क्वा मम सायुज्यमाप्नुयात् ॥ ४० ॥

एशावास्यादि मन्त्रान् यो जपेन्नित्यं ममाग्रतः ।

मत्सायुज्यमवाप्नोति मम लोके महीयते ॥ ४१ ॥

भक्तियोगो मया प्रोक्त एवं रघुकुलोद्भव ।

सर्वकामप्रदो मत्तः किमन्यच्छ्रेतुमिच्छसि ॥ ४२ ॥

एति श्रीपद्मपुराणे उपरिभागे शिवगीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे शिवराघवसंवादे

भक्तियोगो नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

अथ षोडशोऽध्यायः ॥

श्रीराम उवाच ॥

भगवन्भोक्षमार्गो यस्त्वया सम्यगुदाहृतः ।

तत्राधिकारिणं ब्रूहि तत्र मे संशयो मदान् ॥ १ ॥

श्रीभगवानुवाच ॥

ब्रह्मक्षत्रविशः शूद्राः स्त्रियश्चात्राधिकारिणः ।

ब्रह्मचारी गृहस्थो वा । आनुपनीतोऽथवा द्विजः ॥ २ ॥

वनस्थो वाऽवनस्थो वा यतिः पाशुपतप्रती ।

बहुनात्र किमुक्तेन यस्य भक्तिः शिवार्यने ॥ ३ ॥

स एवात्राधिकारी स्थान्त्रान्ययित्तः कथंचन ।

जडोऽन्धो बधिरौ मूको निःशैत्यः कर्मवर्जितः ॥ ४ ॥

अज्ञोपडासकाभक्ता भूतिरुद्राक्षधारिणः ।

विंशिनो यश्च वा द्वेष्टि ते नैवात्राधिकारिणः ॥ ५ ॥

यो मां गुरुं पाशुपतं व्रतं द्वेष्टि धराधिप ।

विष्णुं वा न स मुच्येत जन्मकोटिशतैरपि ॥ ६ ॥

अनेककर्मसक्तोऽपि शिवज्ञानविवर्जितः ।

शिवभक्तिविहीनश्च संसारात्रैव मुच्यते ॥ ७ ॥

आसक्ताः ह्वरागेण ये त्ववैदिककर्मणि ।

दृष्टमात्रकृवास्ते तु न मुक्तावधिकाश्लिः ॥ ८ ॥

अविमुक्ते द्वारकायां श्रीशैले पुण्डरीकके ।

देहान्ते तारकं ब्रह्म लभते मधुनुग्रहात् ॥ ९ ॥

यस्य उस्तौ य पादौ य मनश्चैव सुसंयतम् ।

विद्या तपश्च कीर्तिश्च स तीर्थकृलमश्रुते ॥ १० ॥

विप्रस्थानुपनीतस्य विधिरेवमुदाहृतः ।

नाभिव्याडारयेद्ब्रह्म स्वधानिनयनादृते ॥ ११ ॥

स शूद्रेण समस्तावधावद्धेदात्र जायते ।

नामसंकीर्तने ध्याने सर्वे अवाधिकाश्लिः ॥ १२ ॥

संसारान्मुच्यते जन्तुः शिवतादात्म्यभावेनात् ।

तथा दानं तपो वेदाध्ययनं चान्यकर्म वा ।

सहस्रांशं तु नार्हन्ति सर्वदा ध्यानकर्मणः ॥ १३ ॥

जातिमाश्रममङ्गानि देशं कालमथापि वा ।

आसनादीनि कर्माणि ध्यानं नापेक्षते क्वचित् ॥ १४ ॥

गच्छंस्तिष्ठन् जपन्वापि शयानो वान्यकर्मणि ।

पातकेनापि वा युक्तो ध्यानादेव विमुच्यते ॥ १५ ॥

नेहाभिङ्गमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते ।

स्वल्पमध्यस्य धर्मस्य त्रायते मलतो भयात् ॥ १६ ॥

आश्चर्यं वा भये शोके क्षुते वा मम नाम यः ।

व्याजेनापि स्मरेद्यस्तु स याति परमां गतिम् ॥ १७ ॥

महापापैरपि स्पृष्टो देहान्ते यस्तु मां स्मरेत् ।

पञ्चाक्षरीं वोच्यरति स मुक्तो नात्र संशयः ॥ १८ ॥

विश्वं शिवमयं यस्तु पश्यत्यात्मानमात्मना ।

तस्य क्षेत्रेषु तीर्थेषु किं कार्यं वान्यकर्मसु ॥ १९ ॥

सर्वेण सर्वदा कार्यं भूतिरुद्राक्षधारणम् ।

युक्तेनाथाध्ययुक्तेन शिवभक्तिमभीप्सता ॥ २० ॥

नर्यभस्मसमायुक्तो रुद्राक्षान्यस्तु धारयेत् ।

महापापैरपि स्पृष्टो मुच्यते नात्र संशयः ॥ २१ ॥

अन्यानि शैवकर्माणि करोतु न करोतु वा ।
 शिवनाम जपेद्यस्तु सर्वदा मुच्यते तु सः ॥ २२ ॥
 अन्तकाले तु रुद्राक्षान्विभूतिं धारयेत्तु यः ।
 मडापापोपपापोघैरपि स्पृष्टो नराधमः ॥ २३ ॥
 सर्वथा नोपसर्पन्ति तं जनं यमकिंकराः ॥ २४ ॥
 भित्त्वमूलमृदा यस्तु शरीरमुपलिम्पति ।
 अन्तकालेऽन्तकजनैः स दूरीकृतियते नरः ॥ २५ ॥
 श्रीराम उवाच ॥
 भगवन्पूजितः कुत्र कुत्र वा त्वं प्रसीदसि ।
 तद्भ्रूडि मम जिज्ञासा वर्तते मडती विभो ॥ २६ ॥
 श्रीभगवानुवाच ॥
 मृदा वा गोमयेनापि भस्मना चन्दनेन वा ।
 सिकताभिर्दरुणा वा पाषाणेनापि निर्मिता ॥ २७ ॥
 लोडेन वाथ रङ्गोष्णं कांस्यभर्परपित्तवैः ।
 ताम्ररौप्यसुवर्णैर्वा रत्नैर्नानाविधैरपि ॥ २८ ॥
 अथवा पारदेनैव कर्पूरेणाथवा कृता ।
 प्रतिमा शिवलिङ्गं वा द्रव्यैरेतैः कृतं तु यत् ॥ २९ ॥
 तत्र मां पूजयेत्तेषु क्वलं कोटिगुणोत्तरम् ॥ ३० ॥
 मृदारुकांस्यलोडेश्च पाषाणेनापि निर्मिता ।
 गृह्णित्वा प्रतिमा कार्या शिवं शश्वदभीष्टता ।
 आयुः श्रियं कुलं धर्मं पुत्रानाप्नोति तैः कृमात् ॥ ३१ ॥
 भित्त्ववृक्षे तद्भूले वा यो मां पूजयते नरः ।
 परां श्रियमिह प्राप्य मम लोके मडीयते ॥ ३२ ॥
 भित्त्ववृक्षं समाश्रित्य यो मन्त्रान्विधिना जपेत् ।
 अकेन द्विपसेनैव तत्पुत्रश्चरणं भवेत् ॥ ३३ ॥
 यस्तु भित्त्ववने नित्यं कुटीं कृत्वा वसेन्नरः ।

सर्वे मन्त्राः प्रसिद्ध्यन्ति जपमात्रेण डेवलम् ॥ ३४ ॥

पर्वताग्रे नदीतीरे बिल्वमूले शिवालये ।

अग्निछोत्रे केशवस्य संनिधौ वा जपेत्तु यः ॥ ३५ ॥

नैवास्य विघ्नं कुर्वन्ति दानवा यक्षराक्षसः ।

तं न स्पृशन्ति पापानि शिवसायुज्यमृच्छति ॥ ३६ ॥

स्थण्डिले वा जले वह्नौ वायावाकाशे वा ।

गिरौ स्वात्मनि वा यो मां पूजयेत्प्रयतो नरः ॥ ३७ ॥

स कृत्स्नं कृलमाप्नोति लवमात्रेण राघव ।

आत्मपूजासमा नास्ति पूजा रघुकुलोद्भव ॥ ३८ ॥

मत्सायुज्यमवाप्नोति यद्दालोऽप्यात्मपूजया ।

सर्वाङ्गामानवाप्नोति मनुष्यः कम्बलासने ॥ ३९ ॥

कृष्णाग्निने भवेन्मुक्तिर्भोक्षश्रीर्व्याघ्रयर्मणि ।

कुशासने भवेज्ज्ञानमारोग्यं पत्रनिर्मिते ॥ ४० ॥

पाषाणे दुःखमाप्नोति काष्ठे नानाविधान् गदान् ।

वस्त्रेण श्रियमाप्नोति भूमौ मन्त्रो न सिद्ध्यति ।

प्राङ्मुषोदङ्मुषो वापि जपं पूजां समाचरेत् ॥ ४१ ॥

अक्षमालाविधिं वक्ष्ये शृणुष्ववहितो नृप ॥ ४२ ॥

साम्राज्यं स्फाटिके स्यात्तु पुत्रशुभे परां श्रियम् ।

आत्मज्ञानं कुशग्रन्थौ रुद्राक्षः सर्वकामदः ॥ ४३ ॥

प्रवालैश्च कृता माला सर्वलोकवशप्रदा ।

भोक्षप्रदा च माला स्यादामलक्याः कृलैः कृता ॥ ४४ ॥

मुक्ताकृलैः कृता माला सर्वविद्याप्रदायिनी ।

माणिक्यरचिता माला त्रैलोक्ये वशं करी ॥ ४५ ॥

नीलैर्मरकतैर्वापि कृता शत्रुभयप्रदा ।

सुवर्णरचिता माला दद्याद्भै मङ्गतीं श्रियम् ॥ ४६ ॥

तथा रौप्यमयी माला कन्यां यच्छति कामिताम् ।

उक्तानां सर्वकामानां दायिनी पारदैः कृता ॥ ४७ ॥

अष्टोत्तरशता माला तत्र स्याद्दुत्तमोत्तमा ।
 शतसंभ्योत्तमा माला पञ्चाशन्मध्यमा मता ॥ ४८ ॥
 यतुः पञ्चशती यद्वा अधमा सप्तविंशतिः ।
 अधमा पञ्चविंशत्या यद्वि स्याच्छतनिर्मिता ॥ ४९ ॥
 पञ्चाशदक्षराण्यत्रानुलोमप्रतिलोमतः ।
 षत्येवं स्थापयेत्स्पष्टं न कस्मैचित्प्रदर्शयेत् ॥ ५० ॥
 वार्णोर्विन्यस्तथा यस्तु डियते मालया जपः ।
 ओक्वारेण तस्यैव पुरश्चर्या कृता भवेत् ॥ ५१ ॥
 सव्यपार्ष्णिं गुदे स्थाप्य दक्षिणं च ध्वजोपरि ।
 योनिमुद्राबन्ध ओष भवेदासनमुत्तमम् ॥ ५२ ॥
 योनिमुद्रासने स्थित्वा प्रजपेद्यः समाहितः ।
 यं कंसिदपि वा मन्त्रं तस्य स्युः सर्वसिद्धयः ॥ ५३ ॥
 छिन्ना रुद्धाः स्तम्भिताश्च मिलिता मूर्च्छितास्तथा ।
 सुप्ता मत्ता डीनवीर्या दग्धास्त्रस्तारिपक्षगाः ॥ ५४ ॥
 बाला यौवनमत्तश्च वृद्धा मन्त्राश्च ये मताः ।
 योनिमुद्रासने स्थित्वा मन्त्रानेवंविधान् जपेत् ॥ ५५ ॥
 तत्र सिद्ध्यन्ति ते मन्त्रा नान्यस्य तु कथंयन ।
 ब्राह्मं मुहूर्तमारब्ध्यामध्याह्नं प्रजपेन्मनुम् ॥ ५६ ॥
 अत उर्ध्वं कृते जाप्ये विनाशाय भवेद्दंष्ट्रवम् ।
 पुरश्चर्याविधावेवं सर्वकाम्यङ्गुलेष्वपि ॥ ५७ ॥
 नित्ये नैमित्तिके वापि तपश्चर्यासु वा पुनः ।
 सर्वदैव जपः कार्यो न दोषस्तत्र कश्चन ॥ ५८ ॥
 यस्तु रुद्रं जपेन्नित्यं ध्यायमानो ममाकृतिम् ।
 षडक्षरं वा प्रणवं निष्कामो विजितेन्द्रियः ॥ ५९ ॥
 तथाथर्वशिरोमन्त्रं कैवल्यं वा रघूत्तम ।
 स तेनैव य देहेन शिवः संजायते स्वयम् ॥ ६० ॥
 अधीते शिवगीतां यो नित्यमेतां जितेन्द्रियः ।
 शृणुयाद्वा स मुक्तः स्यात्संसारान्नात्र संशयः ॥ ६१ ॥

सूत उवाच ॥

अेवमुक्त्वा मडादेवस्तत्रैवान्तरधीयत ।

रामः कृतार्थमात्मानममन्यत तथैव सः ॥ ६२ ॥

अेवं मया समासेन शिवगीता समीरिता ।

अेतां यः प्रजपेन्नित्यं शृणुयाद्वा समाडितः ॥ ६३ ॥

अेकाग्रचित्तोयो मर्त्यस्तस्य मुक्तिः करे स्थिता ।

अतः शृणुध्वं मुनयो नित्यमेतां स्माडिताः ॥ ६४ ॥

अनायासेन वो मुक्तिर्भविता नात्र संशयः ।

कायकलेशो मनःक्षोभो धनडानिर्न यात्मनः ॥ ६५ ॥

पीडास्ति श्रवणादेव यस्मात्कैवल्यमाप्रुयात् ।

शिवगीतामतो नित्यं शृणुध्वमृषिसत्तमाः ॥ ६६ ॥

ऋषय ऒयुः ॥

अधप्रभृति नः सूत त्वमाथार्यः पिता गुरुः ।

अविद्यायाः परं पारं यस्मात्तारयितासि नः ॥ ६७ ॥

उत्पादकभ्रमडात्रोर्गरीयान् भ्रमडः पिता ।

तस्मात्सूतात्मज त्वत्तः सत्यं नान्योऽस्ति नो गुरुः ॥ ६८ ॥

व्यास उवाच ॥

धृत्युक्त्वा प्रययुः सर्वे सायंसंध्यामुपासितुम् ।

स्तुवन्तः सूतपुत्रं ते संतुष्टा गोमतीतटम् ॥ ६९ ॥

धति श्रीपद्मपुराणे उपरिभागे शिवगीतासूपनिषत्सु

भ्रमडविद्यायां योगशास्त्रे शिवराधवसंवाडे

गीताधिकारिनिरूपणं नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

॥ धति श्रीमच्छिवगीता समासा ॥

Encoded and proofread by Sunder Hatangadi

Shiva Gita

pdf was typeset on August 28, 2021

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

